بدل شوی سړی

لنډې کیسې

صدیق الله بدر

WWW.SAMSOOR.COM

کېپس

نبي ګل؛ چې له لرې ولیدم، په منډه یې تر ما ځان راورساوه او په سوې ساه یې وویل: ((دوسته ! څنګه شوه؟))
- څه شی؟
- وئ هغه د کېپس خبره.
ما ویل، چې وبه یې ځوروم، هېڅ مې ونه ویل، هغه مې له لاسه ونیو او د هغه د کور پر خوا وخوځیدو. د چاي څښلو پر وخت نبي ګل بیا خوله خبرې ته جوړه کړه: ((دوسته ! ودې نه ویل، چې . . .))
ما خبره په نیمه کې ورغوڅه کړه: ((چې څه مې ونه ویل؟))
- هغه د کېپس خبره دې؟
- د کوم کېپس؟

نبي ګل د چایو پیاله پر سر واړوله او ویې ویل: ((ګوره ! مه مې ځوروه، که دې کار کړی وي، بیګاه یوه ښه میملستیا درکوم.))
ما سترګې پرې وربرګې کړې: ((که مې نه وي کړی، شړې خو به مې نه؟))
نبي ګل لږ چورتي غوندې شو، په نیولي انداز یې وویل: ((لکه چې نن هم کار ونه شو، خیر زما د بخت مرغه له ازله په وزر ټپي دی، نور مه پسې ګرځه، ډیر مې سرګردانه کړې . . .))
نبي ګل لاهغسې له ځانه سره بونګېده، ما یوه پاڼه له جیبه راویستله او ورو ورو مې ولوستله: ((د کابل د کمربند ټولو امنیتي پوستو ته ! د راغلو اطلاعاتو له مخې یو تن د نبي ګل په نامه، چې پلار یې سید ګل نومیږي، زموږ سر سخت مخالف دی. زموږ په ضد تبلیغات کوي، بناء ټولو امنیتي ځایونو او پوستو ته خبر ورکوو، که دغه سړی مو ونیو عاجل یې ګرفتار او زموږ په پته یې راواستوئ.))
نبي ګل یو دم راټوپ کړ. په هوا کې یې کاغذ رانه واخیست او د سپین ږیرو په شان یې دعاګانې راته وکړې: ((کور دې ودان، خدای دې عزت درکړي، خدای دې خوشاله لره.))
له دې سره په خیزکو، ترپکو شو او ځان یې ښه ستړی کړ. ما پرې غږ وکړ: ((نبي ګله ! زه درنه ځم.))

نبي ګل مخامخ راته کېناست او په موسکو شونډو يې وويل: ((ځې !؟ والله که قدم رانه واخلې، بيګاه به سره ښه ميله جوړوو، نور ياران هم راغواړو .))
ما نه منله؛ خو ډير راته ټينګ شو، مازيګر مهال له هغه سره ګډ خپل کور ته لاړم. کور کې مې وويل، چې د شپې نه راځم. چې له کوره راووتو، نبي ګل وويل: ((دوسته ! ودې نه ويل، چې دا کاغذ دې څنګه واخيست؟))
ـ تا غوندې يو دوست لرم، بلا سړی دی، له ډيرو سرکاري خلکو او قوماندانانو سره پيژني، ورغلم. هغه ته مې وويل. هغه راسره د قوماندان قرارګاه ته لاړ. ښه شو، چې په وخت ورغلو که نه نيم ساعت وروسته به مو هندوستان کې غوښت.
نبي ګل په تادۍ وويل: ((هغه څنګه؟))
ـ هغه داسې، چې قوماندان د علاج لپاره هند ته روان و او ويل يې، چې کيدای شي مياشت دوه هلته پاتې شي. همدا درې په درې سره ناست و، دا کاغذ زما د وست وليکه او قوماندان خپله ټاپه پرې ولګوله.
تير ما ښام زموږ دوه دوستان، چې مازيګر مو ورته خبر ورکړی و، راغلل، شپه مو په خوشالۍ سره سبا کړه. سهار، چې له نبي ګل نه رخصتيدو، ورته مې وويل: ((پروګرام دې څنګه دی؟))

ـ بس، نن یو څه کارونه پاتې دي، هغه خلاصوم، سبا سهار د وختـه روانیږم. پېښور کې به مې کار جوړ کم، چې اصلي ځای ته ورسیدم، لیک به درولېږم.
څه کم دوې میاشتې ورسته، یوه ورځ، چې دفتر ته ننوتم، ساتونکي راتـه وویـل: ((پـرون، چې کلـه تاسې کـور تـه لاړئ، یـو سـړی راغـی، ستاسې پوښتنه یې کوله، ویل یې، چې تا ته یې کوم خط راوړی.))
ما په بیړه ترې وپوښتل: ((خط یې راوړی و، د چا خط؟))
ساتونکي وویل: ((ویل یې، چې د نبي ګل خط دی.))
ـ خط یې درنه کړ؟
ـ نه، خو ویل یې، چې نن په لسو بجو بیا راځي.
زه خپلې شعبې ته لاړم، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل. لس، یوولس شوې، خو سړی رامعلوم نه شو. له شعبې ووتم او نیغ د ساتونکي پر خوا ورغلم. ساتونکي، چې زه ولیدم زما خواته یې لاس اوږد کړ او هغه سړي ته یې، چې مخامخ ورسره ولاړ و، وویل: ((هغه دی، سبحان خان په خپله راغی.))
سړی زما په لوري رواخوځید. شعبې ته مې بوته. له کیناستو سره سم یې وویل: ((ستا کور مې ډیر ولټاوه، پیدا مې نه کړ. دوې ورځې هاخوا دیخوا وګرځیدم. دا ځای مې هم په ډیرو پوښتنو پیدا کړ.))
له دې خبرو سره سړي له خپله جیبه یو بې پاکټه لیک راویست: ((دا خط نبي ګل راکړی.))

لیک مې ترې واخیست، خو دې ته حیران وم، چې خلک له خارجه ځنګه بې پاکټه خط رالیږي.
چې لیک مې پرانیست، سړي مې وپوښت: ((کېس یې قبول شوی که نه؟))
داسې یې راته وکتل، لکه چې زما په خبره نه وي پوه شوی. بیا مې پوښتنه وکړه: ((تاسې په خارج کې سره یو ځای اوسیږئ؟))
هغه بې له ځنډه وویل: ((نه وروره ! کوم خارج کې.))
له خپلې پوښتنې پښېمانه شوم، رښتیا د هغه رنګ خارج تللیو ته نه و ورته. ومې ویل: نو...
هغه راغبرګه کړه: ((همدلته ورسره ګډ اوسیدم، په یوه کوټه کې.))
ما ورته وویل: ((دلته ځنګه، هغه لا دوه میاشتې مخکې تللی.))
سړی ډېر سترړی ښکاریده، مخامخ یې راته وکتل: ((خط ولوله، هر څه به درمعلوم شي.))
لیک مې ورو ورو له ځانه سره ولوست:
((ګرانه سبحان خانه ! سلامونه!
دا مې څلورم لیک دی، چې درلیږم یې یا خو نه در رسیږي او یا بې غوره شوی یې. په هغه سهار، چې ما حرکت وکړ، د پلچرخي د تلاشۍ په پوسته کې یې له موټره راکښته کړو. خلک یې جیب په جیب لټول، ما له ویرې هغه کاغذ له جیبه راوویست او په موټي کې مې ونیو. دې

شېبه کې یو سپاهي راباندې غږ وکړ: ((لاس دې رادېخوا کړه، څه دې پټ کړل.))
زه وارخطا شوم، ژبه مې بنده بنده شوه او خولې راباندې ماتې شوې، هغه زما له موټې کاغذ واخست، بېله شېبه یې له ځانه سره ولوست، بیا یې زه ټینګ له متې ونیولم او خپل قوماندان ته یې وروستلم، قوماندان ته یې وویل: ((صاحب! دښمن مې نیولی. هه دا خط ولوله.))
هغوی تر مازیګره هلته وساتلم، یو څه وهل یې هم راکړل، بیا یې د هماغه قوماندان بندیخانې ته راوستلم، چې کاغذ یې درته لیکلی و.
دوی هم څو ورځې سر په سر په مړه خېټه ووهلم.
دا دی دوې میاشتې کیږي، چې په بندیخانه کې پروت یم، زه که هر څه وایم نه یې مني. د قوماندان راتګ ته انتظار دی. دوسته! د خدای په پار هر څنګه، چې کیږي زما غم وخوره، که نه...))
۱۳۷۵

البوم

صابر د جلال اباد په اډه کې سورلۍ ښکته کړه، نېغ یې د دربېیم مکروریان لاره خپله کړه. څه ټوټه لاره یې لا نه وه وهلې، چې موټر یې بېرته د ښار په لوري وګرځاوه او له ځانه سره یې وویل: ((یوه جمعه وروسته کور ته ځې، هغه هم خالي لاس !))
ویې خندل او بیا یې پر اکسلېټر پښه ټینګه کړه. په فروشګاه کې له موټره راښکته شو او له لنډ سوچ وروسته یې یو من بېروتي منې واخیستې، غوښتل یې موټر ته پورته شي، چې یو نری اواز یې تر غوږ شو. شاته یې وکتل. یو ګلالی ماشوم، چې د مور لاس یې په لاس کې نیولی و، د ده د منو پلاستیک ته یې اشاره وکړه او خپل پلار ته یې وویل: ((ماته هغسې سرې منې واخله، هغه کاکا، چې اخیستې.))
د پلار په لاس کې یې د ارزانو شنو منو کڅوړه وه.

صابر موسک شو ، یوه غټه منه یې له کڅوړې راواخیسته او هلک ته یې ورکړه. ښه شېبه یې په تګ تګ کې ماشوم وکتل، بیا موټر ته وخوت او د مکروریانو پر لار سبخ شو.
په نیمه لار کې بیا له ځان سره لګیا شو: ((دا ځل شکریې ته وایم، چې نور بس دی، دوه درې کاله وشول؛ سړی واده د اولاد لپاره کوي، اخ، چې اوس زمونږ هم ماشوم وای، هغه مو له ځان سره ښار ته راوستی او هرڅه یې، چې غوښتل، هغه مو ورته اخیستی.))
صابر په سوچ کې لاړ: ((نور بس دی، شکریه مجبوروم، چې زما خبره ومني. د ماشوم خندا و ژړا ، چې په کې نه وي، هغه به څه کور وي...که یې ونه مني؟))
یو سوړ اسویلی یې وکیښ: ((هو ، که یې ونه مني؟ نه، نه ! مني یې. یوه غټه تحفه به ورته واخلم، دا ځل به مې حتما خبره مني.))
له دې خبرې سره یې په بېړه د موټر مخ ببرته د ښار پر لوري وګرځاوه او په څو شېبو کې د سرای شهزاده په راسته کې د زرګریو د یو دکان مخې ته موټر ودراوه. دکان ته په ننوتلو یې وویل: ((اشنا ! یو ښکلی سیټ راته وګوره، چې لږ غټ وي.))
زرګر په خندا وویل: ((یار ! څه کوې؟ وربند ار خو د سرو په سیند کې نه ډوبوې. بس دی ظالمه. هره میاشت، یو شی نه یو شی ورته اخلې. د شراکت پیسې دې هم کرار کرار راسره ختمېږي.))

صابر موسک شو: ((اشنا د ښځو خو همدا ایمان دی، پرېږده چې خوشاله وي.))
زرګر نور څه ونه ویل، په بېړه يې يو ښکلی سيټ هغه ته ورکړ: ((دا ښه شی دی، خو ډېر قیمت دی.))
صابر وخندل، څو بنډله لسزريز نوټونه يې ورته ونيول: ((په قيمت پسې يې ګرځه مه. پاتې هغه د شراکت له پيسو وګرځوه.))
له محمود خان پله سره يوې پنډې ښځې غټ د پلوماټ بيک په لاس، ورته لاس ونيو. ده موټر ودراوه، خو ژر يې بېرته چالان کړ. څو قدمه مخته ودرېد، بېرته ليورس د ښځې پر خوا راغی، ځان سره يې وويل: ((دا به ورسوم، يو غيران مې هم جيب کې پاتې نه شو، د سګرټو پيسې خو به راووځي.))
له ښځې سره نږدې يې موټر ودراوه. ښځې د موټر شاتنۍ دروازه خلاصه کړه، د پلوماټ بيک يې د څوکۍ پر سر کېښود او خپله په مخکينۍ سيټ کې له صابر سره کېناسته: ((استاد جانه! ډېره ستړې يم، زړو مکروريانو ته ځمه، د کرايې غم مه کوه.))
صابر ورته وويل: ((ګوره! شاته کېنه، په طالبانو مې مه ډبوه.))
هغې د صابر په خبره غوږ ونه ګراوه. صابر زړه نا زړه موټر چالان کړ. پنډې ښځې، زړو مکروريانو ته يې نږدې صابر ته وويل: ((هئ! ته يوه دقيقه همدلته بريک شه.))
صابر زړه کې خوشاله شو، چې ښځه به د شا سيټ ته ځي.

ښځه په بېړه ښکته شوه او د سرک تر غاړې يې پر دوو پلیو روان سړيو غږ وکړ: ((هئ ! چېرې ځئ، ولې پرون ماښام رانغلئ؟))
سړي دې ته ورنږدې شول، ورو ورو يې ورته څه وويل او ترې روان شول. ښځه هم په تادۍ موټر ته وختله.
زړو مکروريانو ته په رسېدو سره يې، صابر ته وويل: ((هغه منځني بلاک ته ځم.))
صابر موټر د بلاک له اولې زينې سره ودراوه. ښځه ښکته شوه او ويې ويل: ((يوه دقيقه صبر وکړه، چې پيسې درته راوړم.))
خو ژر يې خبره بدله کړه: ((که نه ورځه ! په پيسو څه کوې. پيسه داره سړی يې. دا د سرو غټ سيټ وګوره، دا عالي منې، خو ته راته سترړی ښکارې. راځه له ما سره، پيسې به دې هلته درکړم، يو څه دمه به هم وکړې.))
ـنه، زه نه درځم، پيسې د کوم ماشوم په لاس راولېږه.
ښځې وربوز ونيو: ((د ما کره ماشوم نشته، که پيسې غواړې نو بيک مې درسره واخله او په ما پسې راشه، که نه په مخه دې ښه.))
صابر زړه نا زړه له موټر نه ښکته شو، د پلوماټ بيک يې واخيست او په ښځې پسې روان شو. دواړه په شپږم پوړ کې يو اپارتمان ته ننوتل. له ننوتو سره صابر پښه نيولی شو. خو ښځې له لاسه په زور راکش کړ، ور يې بند کړ. صابر د پنډې په خبره په يوه نسبتاً وړه کوټه کې، چې دفتر ته ورته وه، پر کوچ کېناست.

شاوخوا د ېوالونو ته يې وکتل. پر د ېوالونو ګرد چاپېر بربنډ او نيمه بربنډ عکسونه لګېدلي وو، د هغو په ليدو له خپله ځايه راولاړ شو، چې ووځي. د ده له راولاړېدو سره ور خلاص شو او پنډه ښځه، چې د پنځوسو کلونو په منګ معلومېده، په لوڅ سر، ځلبلي مخ او سرو کړو شونډ کوټې ته راننوته. صابر ته يې د بېرته ناستې وويل. صابر ونه منله، خو پنډې سترګې پرې وربرګې کړې: ((کېنه ! که نه شور جوړوم. اوس، چې راغلی يې يو څه عيش خو وکړه.))

صابر ووېرېد، بې خوده پر کوچ کېناست او هيڅ يې هم ونه ويل. پنډې په کوټه کې د يوې الماری له منځه د عکسونو يو البوم راواخيست، د ده مخ ته يې کېښود: ((زه دې بلې کوټې ته سر ښکاره کوم، ژر بېرته راځم، ته په دوی کې يوه خوښه کړه.))

صابر وره ته نږدې شو، چې ووځي خو ور بند و، بېرته راغی او زړه نا زړه يې البوم پرانست. د يو دوه عکسونو په کتلو سره يې هغه بېرته بند کړ: ((خدای د سپورمۍ په شانتې ښځه راکړې، نه، نه ! دا چټې کار نه کوم، خو څه وکړم.))

تر څه شېبې سوچ له ځان سره لګيا شو: ((همم..له پنډې سره وعده کوم، چې سبا راځم.))

صابر په همدې سوچ کې و، چې پنډه له يو بوتل فانتا او دوو ګېلاسونو سره کوټې ته راننوته: ((خوښه دې کړه؟ ته را ښکاره کړه، چې ذوق دې وګورم.))

ـ ما کله هم دا کارونه نه دي کړي، اخر زه ولې دا کار وکړم، زه ښځه لرم، د سپوږمۍ په شانتې ښځه.
پنډې ورېرګه شوه: ((ځو یوه خوښه نه کړې، له دې کوره نه شې وتی. خامخا به یې خوښوې که نه خو پوهېږې، چې څه کوم.))
صابر له ځان سره وویل: ((رسوایي به کوي، خلک به راخبر شي، مېرمن او خپلوان به مې خبر شي، رسوا به شم. نه، نه ! ورسره منم.))
پر کوچ کېناست، البوم یې راپرانست، په البوم کې د شپږم عکس په لیدو یو دم ورېږدېد: ((څه !؟ نه، نه ! دا نه شي کېدای... دا هغه نه ده.))
صابر خپلې سترګې وموښلې او بیا عکس ته ځیر شو: ((نه، نه ! دا هغه نه شي کېدای...دا هغې ته ورته ځوک ده... هو... هو هغې ته ورته... توبه توبه دا څه بد فکر مې وکړ، خدایه ته مې وبښې. دا هغه نه شي کېدای.))
پنډې پرې غږ وکړ: ((ته راکړه، دا ځوک دې خوښه کړه، چې خولې یې درباندې ماتې کړې.))
البوم یې له صابر نه واخیست او ورغبرګه یې کړه: ((اوهو ! قیامتي مال دې خوښ کړی، خود به خولې درباندې ماتېږي، دا ښځه نه ښاپیرۍ ده، ټول په همدې پسې مړه مړه دي. ته هم همدا غواړې؟))
صابر په هماغه چرتي حالت کې ځواب ورکړ: ((هو ! همدا غواړم، همدا شېبه، هغه د سرو زرو سیټ هم ورته ورکوم.))
پنډه موسکۍ شوه: ((هغه خو اوس نشته، تر غرمې دمخه تللې. دا به څنګه شي هغه هره هفته دوه درې ورځې رخصتي کوي، خو ځه خیر ته

بل سبا راشه ! مګر ګوره، چې ډک جېب راشې، د دې مرغۍ نرخ تر نورو لس چنده اوچت دی، ومې ویل که نه قیامتي ده.))
صابر په منډه له اپارتمان نه ووت. په لاره کې له ځان سره په ګډو وډو سر شو: ((نه، زما شکریه داسې نه شي کېدای. هغه مې په مئینتوب کړې ده، ټوله دنیا مې ترې ځار کړې، هغه هم راسره مینه لري، ما د هغې په خاطر د واده په اوله هفته پلار او مور پرېښودل او د هغې په خوښه مې په درېیم مکروریانو کې ورته کور واخیست. نه، نه ! هغه دا نه شي کېدای. هغه بل څوک ده.))
صابر په همدې فکرونو کې کور ته ورسېد. د زنګ تڼۍ یې کېکاږله. مېرمن یې په خوب وړو سترګو ور پرانست. تر سترې مشي وروسته صابر نېغ د خوب کوټې ته لاړ، له لنډ سوچ وروسته یې په ډېره مینه د شکریې له ملا نه لاسونه تاو کړل: پوهېږې ما درته سیټ...))
خو شکریې یې خبره غوڅه کړه او لاسونه یې له خپلې ملا ایسته کړل: ((اوس څمله، زه لږه ستړې یم، ته هم ستړی ښکارې. بیا یوه اوونۍ کور کې اوسه چېرې مه ځه.))
تر نیمې شپې پورې صابر اړخ په اړخ اوښته رااوښته او د خپلو فکرونو په جنګ کې راګېر و. سهار وختي د خسر کور ته لاړ، هلته یې له نورو جلا خپل مشر اوښي ته یې ټوله کیسه وکړه. لومړی یې اوښی پرې په غوسه شو، یوه کلکه څپېړه یې ورکړه، خو وروسته یې ورسره ومنل، چې هغه کور ته ورسره لاړ شي.

د شپې صابر د پښېمانۍ احساس وکړ، چې ولې یې خپل اوښی خبر کړ، که دا خبره درواغ وخېژي بیا به څه کوي؟ دی په همدې سوچونو کې و، چې شکریه یې خوا کې نږدې کېناسته او په ناز ناز یې وویل: ((پرون شپه مې هسې درسره ټوکه وکړه، ته خپل کار ته لاړ شه. دا غټ سیټ، چې دې اخیستی پیسې خو یې باید ورکړې.))
صابر لکه، چې دا خبره یې هیڅ نه وي اورېدلې، په خندا وویل: ((شکریه جانې ! یوه هیله...؟))
ـ څه؟
ـ ګوره که نه ! دوه درې کاله وشول، نور بس دی. زړه مې غواړي، چې یو ماشوم ولرو. ته به هم له دې یوازېتوبه خلاصه شې.
شکریې پرې برچ وهل: ((پام ! څلور کاله به نور هم دا خبرې نه کوې، ته لکه، چې نه غواړې زه ځوانه او ښایسته پاتې شم.))
صابر غوسې ونیو، خو هیڅ یې ونه ویل، بړستن یې په ځان راکش کړه: ((زه ویده کېږم، چې سبا د وخته بیا ځم.))
سهار وختي له کوره ووت. په ښار کې له څو ساعته اخوا دېخوا ګرځېدو وروسته یې له خپل اوښي سره یو ځای د پنډې ښځې د کور لاره ونیوله.
پنډې ور پرانست او هغوی یې کور ته ننه ایستل: ((اوهو تاسو خو دوه یاست، پیسې مو هم دوه چنده کېږي.))

له دې خبرې سره یې هغوی هماغې کوټې ته وروستل، چې تېره ورځ یې صابر کېنولی و. له ناستې سره سم یې د قیامتي شهزادګۍ صفتونه راواخیستل. د پنډې لا په صفتونو خوله خلاصه وه، چې د وره له پرانستل کېدو سره د عطرو خوشبویي کوټې ته راننوته، په هغې پسې په رنګینو جامو کې یوه ښځه راننوته. د هغې له راننوتو سره پنډې وویل: ((زموږ د نجونو ملکه راغله...))

پنډه لا په خبرو لګیا وه، چې صابر له خپل بغل جیب نه زاړه اخبار کې نغښتې چاړه راوویسته، خو اوښې یې لاس کلک ونیو او په بل لاس یې مخ ته له پرتې کځوړې له ځان سره راوړی بوتل راوویست. شکریه د خپل ورور او خاوند په لیدو بې سیکه پر وره تکیه شوه او سترګې یې رډې رډې راووتې. په همدې شېبه کې ورور یې په ټول قوت د بوتل سر پرانست او ټول تېزاب یې د هغې پر مخ وشیندل.

+++

له پېښې کلونه وروسته اوس هم صابر کله کله د زړو مکروریانو پر هماغه لاره تېرېږي او د سرک تر غاړې د ناستې دروېزګرې پلو ته، چې مخ او غاړه یې په تېزابو سوزېدلي او په سترګو څه نهویني، یوه نیمه روپۍ وراچوي او کله هم هسې ترې تېرېږي.

وری ۱۳۷۷

بدل شوی سړی

تـر ډېرو ټلفونونـو او ټینګـار وروسـته یـو وکیـل راسـره ومنلـه، چـې د ځانګړې مرکې لپاره راډیو ته راشي.
له وعدې سره سم، یو سـاعت وروسـته، د پـارلمـان لـه ودانـۍ نـه لـږ څـه وړاندې له موټړ نه ښکته شوم او وکیل صاحب ته مې زنګ وواهه. هغه د ېر ځنډ وروسته ځواب راکړ: ((څوک یې؟))
- وکیل صاحب ! زه، هغه ژورنالست یم، تاسو ویلي وو، چې لـه مـوټر سره درپسې درشم.
- اوهو ! دا خو مې هېر و. زه خو د یو وزیر صاحب کور ته راغلی یم.
- صاحب ! زما او ستاسو مرکه...
هغه زما خبره پرې کړه: ((پسې ګرځه مه، ځه یوه بله ورځ به درشم.))
- صاحب ! دا ځانګړې مرکه ده.
- چې ځانګړې ده، وي دې، څه قیامت خو نه راښکته کېږي.
- نه ! صاحب ! وبښئ، ما دا نه غوښتل، چې تاسو خواشینی کړم.

- نو څه؟

- صاحب ! خبره داسې ده، چې دغه مرکه باید دا نن وشي.

- چې نن و نه شي څه؟

- صاحب ! تاسو خو پوهېږئ، چې...

- د تاسو ژورنالستانو هم څومره یاد دي، زه تلفون قطع کوم، ومې ویل، چې وزیر صاحب سره ناست یم.

- صاحب...

- هلکه دا صاحب، صاحب پرېده، زه نه شم درتلی، بل څوک پیدا کړه.

- صاحب ! له ډېرو وکیل صاحبانو سره وغږېدم، خو څوک حاضر نه شول ، ویل یې، چې جلسې یې ډېرې مهمې دي او راتلی نه شي.

- نو زما یې څه!

- صاحب ! هیله کوم. خیر دی له وزیر صاحب سره تر خبرو وروسته راشئ.

- زه لکه، چې درته ښه اوزګار ښکارم، زه نور کارونه هم لرم، نه شم درتلی.

- وکیل صاحب هیله کوم.

- زما خبرې ته پام نه کوې او همدا وایې هیله کوم، هیله کوم، پرې مې ږده، زه وزیر صاحب نه شم خپه کولی ...

په تلفون کې مې یو بل غږ تر غوږ شو ، خو سم پرې پوه نه شوم. وکیل وویل: ((هلکه ! ته یو شېبه صبر وکړه ، چې وزیر صاحب څه وايي.))
دوې دقیقې وروسته هغه وویل: ((زموږ مجلس دې راخراب کړ، په خپلو خبرو دې د وزیر صاحب زړه هم تنګ کړ، بس د وزیر صاحب په خبره دا یوه بله پیاله چای هم څښم او درځم، خو ګوره، چې ډېر وخت مې ونه نیسې.))
- ډېره مننه وکیل صاحب. زه تاسو ته په تمه یم، په خیر راشئ.
په ډېرې خوشالۍ دفتر ته راغلم. د راډیو مشر خپل دفتر ته وغوښتم. همدا ، چې دفتر ته یې ننوتم، ویې ویل: ((ډېر ځنډ دې وکړ، مېلمه دې څه شو ؟))
- صاحب هغه راځي.
- راځي !؟ یعنې څه، ته خو ورپسې تللی وې.
- هغه بل ځای ته تللی و ، ویل یې، چې له هغه ځایه سیخ زموږ دفتر ته راځي.
- څه وخت راځي، ورځ تېرېږي، ته به هغه څه وخت ایډیټ کوې او ارزیابۍ ته یې سپارې. سبا سهار د وخته باید نشر شي.
- بس لس پنځه لس دقیقې وروسته به راشي.
- ته بیا ورته تلفون وکړه، ورته ووایه، چې وخت کم دی او موضوع مهمه ده.

د مشر له دفتر نه ووتم، مبایل مې له جېب نه راوویست، چې وکیل صاحب ته زنګ ووهم، خو ژر پښېمانه شوم، چې هسې نه له غوسې نه هیڅ را نه شي. تر یو ساعته پورې ځو ځلې تر وره پورې لاړم او راغلم. رخصتۍ ته نږدې د ارزیابۍ د مسوول دفتر ته لاړم او هیله مې ترې وکړه، چې زما په خاطر لږ وروسته کور ته لاړ شي. کور یې ودان را سره یې ومنل.

لس دقیقې وروسته همدا ، چې د دفتر کارکوونکي کور ته د تګ په خاطر یو یو له خپلو شعبو راووتل او زه د دفتر له وره سره ولاړ وم، د ارزیابۍ مسوول را ته زنګ راوواهه: صابره ! چېرته یې؟ مېلمه دې لکه، چې معلوم نه شو.

- نه صاحب هغه راځي، خیر دی فقط یو څو دقیقې نور هم.

هغه په کړس کړس وخندل او ویې ویل، چې د مېلمه تر راتګه پاتې کېږي، خو دا اندېښنه یې په زړه کې را واچوله، چې که وکیل صاحب هیڅ رانه شي بیا به څه کېږي؟ دې اندېښنې سره سل زړونه مې یو کړل او وکیل صاحب ته مې زنګ وواهه. دا ځل هغه غوږۍ ژر پورته کړه: ((هلو ! شله ژورنالسته څنګه یې؟ بس دا دی ستا سو د راډیو په کوڅه کې یم.))

دا ځل د هغه په اواز کې ډېره مینه او خواخوږي وه. لکه ښځي، چې بدل شوی وي.

بیا بیا مې ترې مننه وکړه او په بېړه کوڅې ته ووتم. هغه له یو لکسس موټر نه راښکته شو او زما په لیدو یې وویل: ((ته لکه، چې هماغه شله یې؟ هغه په ما، چې ډېر زورور دی؟))
ما له خوشالۍ نه دوه درې ځلې سترې مشې ورکړه او دواړه د ستډیو په لور روان شوو. هغه په تګ تګ کې وویل: ((ستا خبره خو په ځمکه نه شم غورځولې، خو ګوره، چې مرکه لنډه وي نیسې، زه د شپې یو ځای مېلمه یم، کور ته هم باید لاړ شم، چې جامې بدلې کړم.))
-بس لس دقیقې وخت مو نیسم، زیات نه.
د راډیو د مشر او د ارزیابۍ د مسوول دفترونه ستډیو ته نږدې وو، د مېلمه په لیدو دواړه وغوړېدل. زه او وکیل صاحب ستډیو ته ننوتو. مرکه لږه اوږده شوه. زما پوښتنې لنډې وې، خو وکیل صاحب د هرې پوښتنې لپاره اوږده ځوابونه ورکول. غوښتل مې ځینې نورې پوښتنې هم ترې وکړم، خو د وکیل صاحب د مېلمستیا او د ارزیابۍ پر مسوول د نه ناوخته کېدو په خاطر مې د مرکې د ختمولو لپاره ځان چمتو کاوه، خو وکیل صاحب ګرم راغلی و او هر وار، چې ما ویل وکیل صاحب ډېره مننه، چې زموږ راډیو ته...، خو هغه به سم د واره راغبرګه کړه، چې رښتیا ته صبر، چې یو څه مې را په یاد شول. په همدې همدې کې ښه ځیر وم، چې د ارزیابۍ مسوول هر پنځه دقیقې وروسته راته او خپل لاسي ساعت ته به یې اشاره وکړه. مرکې پوره ۴۵ دقیقې دوام وکړ. کله، چې ووتو د ماښام خړه لګېدلې وه. زړه کې مې تېر شول، چې

وکیل صاحب ونه وایي راباندې ناوخته دې کړه. خو نه، هغه څه ونه ویل. وکیل صاحب د وره په طرف په تګ تګ کې موسکی شو او ویې ویل: ((ښه سړی راته ښکاره شوې، له همدې خاطره یوه خبره درسره شریکوم.))

ـ مهرباني وکړئ صاحب، دا ستاسو شفقت او اعتماد دی، خو وبښئ، چې مرکه لږه اوږده شوه.

ـ نه پروا نه کوي، خو ګوره تاسې ژورنالستان خو بلا خلک یاست، له هغې خبرې به خبر شوی یې؟

ـ له کومې خبرې؟

ـ ګوره! زه چې له وزیر صاحب سره ناست وم، یو چا ورته په ټلفون کې وویل، چې د انتخاباتو کمیسیون غواړي د ولسي جرګې انتخابات په خپل وخت وشي. نو مقصد فکر دې وي، هم مې مرکو ته راغواړه او هم نوره مرسته باید راسره وکړې!

۱۳۸۸/۱۰/۵

چلنج

د دربیم ځل لپاره مې د خپل مبایل د مسیج تنۍ کېکاږله، چې ناجیې ته د خپل زړه خبره ولیکم. دې سره یو ژور سوچ په مخه کړم. زړه نازړه شوم او له ځانه سره مې وویل: ((نه، نه ! هغه راته ګرانه ده، د هغې کرکه هم راته مینه ښکاري. نور نو نه شم کولی، ما خو دا نه ګڼله، چې هغه دې داسې راسره واخلي.))

دا فکر ځکه راسره پیدا شوی و، چې تېر وختونه او یادونه دغسې وو، چې هیڅا به هم دا نه ګڼله، چې زه او هغه به کوم شي سره وران شو. ښه مې په یاد پرې یوه ورځ ارین، چې زما او د هغې تر منځ ولاړه وه، ویې ویل: ((هغه به هم ورځ وي، چې زه تاسې دواړه له یو بل نه خپه او په جنګ وګورم.))

ما هیڅ ونه ویل، خو ناجیې په کړس کړس وخندل او ویې ویل: ((ته به همداسې ارماني پاتې شې.))

که څه هم د ارینې دې خبرې یو څه اند ېښنه غوندې راته پیدا کړې وه، خو د ناجیې خبرې مې زړه ته قوت ورکړ.
ناجیه ډېره ترخه وه، خو زړه یې راته سپین او له مینې ډک ښکارېده. له کومې ورځې، چې هغه زموږ دفتر ته راغله، نپوهېږم ولې ورځ په ورځې راته ګرانېده او د خپل زړه هره خبره مې ورسره شریکوله. د دې لپاره، چې هغه رانه کله خپه نه شي، هره خبره مې یې ورسره منله او هغې هم د خپل ژوند ډېرې پټې او ښکاره راسره شریکولې. کله کله به ما ځوروله هم. کله، چې به مې ډېره په تنګوله، هغه به موسکۍ شوه او یوازې همدومره به یې ویل: ((خاینه))
زه او هغه سهار او ماښام یو ځای په موټر کې سره تلو او راتلو، د هغې هڅه، جرئت او پر خپل ځان باور، ور ته نور هم ورنږدې کړی وم.
زما سګرټ څکل یې نه خوښېدل، خو دا یې نه راته ویل، چې سګرټ پرېږده، ځکه دا سې احساس مې کاوه، چې هغې په دا سې ویلو نه خپه کولم. خو کله کله به یې، همدا چې دفتر ته راورسېدو، زموږ یو بل همکار ته، چې هغه هم زیات سګرټ څکول، ویل: ((ته او صبور ریل ګاډي یاست، ټوله ورځ تاسو یاست او سګرټ څکول.))
کله کله به د هغې دې خبرې هڅولم، چې سګرټ پرېږدم، خو ډېر ژر به مې یوه بله خبره زړه ته لاره وکړه: ((سګرټ خو به پرېږدم، خو بیا به دا خبره څوک راته کوي، چې: ((ریل بیا چالان شو.))

د هغې له خولې دا د ریل بیا چالان شو ، خبرې ډېر خوند راکاوه او نه مې غوښته، چې د هغې د اورېدو خوند له لاسه ورکړم.
د هغې خوش سلیقه ګي او ځان ته رسېدنې، د هغې بل کمال و ، خو ما ته یوازې په زېړو جامو کې ډېره ښکلې او ښه ښکارېده ، څو پلا مې دا خبره ورته وکړه ، چې په نورو جامو کې ښه ښکارې، خو زه دې، چې په زېړو جامو کې ګورم، روحي ارامي ترلاسه کوم. زما له دې خبرې سره به هغه په خندا شوه او وبه یې ویل: ((خاینه ! ته خو هیڅ سلیقه نه لرې.))
یوه ورځ هغې یو څه په غوسه راته وویل: ((اخر ته مدیر یې، داسې خړپړ او بې سلیقې مه ګرځه، لږ خپل ځانته رسېږه.))
خو ما دا دی ترننه هم داسې کوښښ نه دی کړی، چې په موډ برابره دریشي وکړم او یا روښانه رنګداره یخن قاق واغوندم. بده خو لا دا ، چې هغه هم ډېره په دې ځورېږي او کله کله راته غوسه هم پرې کوي، چې ولې زه له دریشۍ سره کرمیچې او یا ساقداره بوټان اغوندم.
ناجیه ډېره با استعداده او پرکاره وه، پر دې ډېر خوشاله وم، چې هغې په خپلو هڅو وخت په وخت ارتقا کوله او دا راته خوند راکاوه، چې ورته ویل مې، زه درسره یم، امر ستا منډې زما. هغه به هم خوشاله وه، خو هیڅکله یې هم کوښښ نه کاوه ، چې زه دې په ډېر کار ستړی شم.
هغې زما خپګان نه غوښت او ما د هغې. د یو بل د خوشالۍ لپاره مو د یو بل ځینې خبرې هم زغملې، خو نپوهېږم ولې هغه کرار کرار لا پسې

جدي کېده، ژر په غوسه کېده او په مالي چارو کې يې ډېر حساس برخورد کاوه. موږ دواړه يوه جمعه بعد په دفتر کې نوکريوال کېدلو او د جمعې د ورځې مصرف ډېر ځله ما سره او کله کله به هم له هغې سره وه.

سبا ته جمعه او د هغې نوکري وه، په تېره جمعه کې ما پنځه ويشت روپۍ زياتې لګولې وې او هغې ځو واره راته وويل، چې د مصرف پنځه ويشت روپۍ کمې دي، هغه پوره کړه، بيا يې راکړه. ما هغه پيسې پوره کړې او ور مې کړې. په دې مې زړه يو څه مات شو، په دې نه، چې ولې مې پنځه ويشت روپۍ زياتې لګېدلې وې او تاوان مې ورکړ، خپه په دې وم، چې ولې يې دا خبره راکلکه کړه او ويې ويل: ((زه پوره پيسې غواړم، تا خاني کړې، تاوان يې پخپله ورکړه.))

مياشت وروسته، چې دا ځل پيسې له هغې سره وې، پنځوس روپۍ په کې کمې وې، چې ما ته يې راکړې. زما له خولې هسې خبره ووتله، چې ولې دا پيسې کمې دي. زما له پوښتنې سره هغې سمدستي راغبرګه کړه: ((نپوهېږم، چې نورې څنګه لګېدلې دي.))

دې خبرې نه وم ځورولی، چې پيسې ولې کمې دي، خو د هغې دې خبرې ډېر وځورولم، چې په ډېر عادي ډول يې وويل، چې نپوهېږم، څنګه هغه پيسې لګېدلې دي. هغه شېبه خو دې خبرې دومره اغېز راباندې نه و کړی، خو وروسته وروسته يې زړه را ته خوږ او په خيال کې له هغې سره لګيا شوم: ((هغه تېره جمعه تا د پنځه ويشت روپو په

خاطر، کلک ونیولم خو دا ځل، چې تا تر ما دوه چنده پیسې لګولې دي. ځان نه ملامتوې.))
دا خپګان ډېر راسره پاتې نه شو، ځکه ما هغه منلې وه، چې باجرئته، کاریګره او د پاک زړه خاونده ده او تر ټولو ښه خبره راته دا ښکاربده، چې زما دوسته د اوچت شخصیت څښتنه وه او داسې ژوند یې کړی و، چې هیچا هم ورته د خو ګوته نه شوای نیولای.
ناجیه ځکه راته ګرانېده، چې زما د خوشالۍ لپاره یې ډېر څه کول. یو پلا داسې ځوک یې مقرر کړ، چې په پوهنتون کې یې درس وایه، خو چنداني سواد یې نه درلود. ما هغه له ځان سره ونیو. خو یوه ورځ مې ځان پر دې ملامت کړ، چې ولې مې هغه رااوو ست. خو بیا هم څه، چې مې زده وو، له هغه سره مې شریکول.
یوه ورځ هغه په مقایسوي ډول زما او د ناجیې ترمنځ د وړتیا خبره وکړه او ویې ویل:
((د متن په لوستلو کې ته تر صبور صاحب ډېره ښه یې.))
هغې یوازې هغه ته وکتل او نور یې څه ورته ونه ویل. تر هغه یو ساعت وروسته زه د سرمقالې په لیکلو بوخت وم، چې هغه راغی او ویې ویل:
((ته مه خپه کېږه ! ما خو یوازې دومره غوښتل، چې د هغې صفت وکړم او هغه ما رسمي مقرر کړي.))
د هغه دې خبرې ځکه غوسه راوسته، چې نیت یې راته ښه ښکاره نه شو. یو ماسپښین ما څه پاڼې کتلې، چې هغه برابرې کړې وې. هغه پاڼې د ډېر ایډیت له کبله د قلم په رنګ سرې شوې وې. هره کرښه کې

يې پنځه شپږ غلطۍ وې. هغه مې ورته ورکړلې، چې د متن سمولو لپاره يې کمپيوترکار ته ورکړي. څو شېبې وروسته هغه په بېړه راغی او ويې ويل: ((دا کمپيوترکار ګوره او پر ژورنالست خبرې کول.))

ما وپوښتل: ((ولې څه شوي؟))

- هغه را ته وويل، چې دا متن به دې اول خپل مدير ته ورکاوه، چې په کمپيوتر کې يې اصلاح کاوه، يو ځلي کار دوه ځلي راباندې کوې. ستا سر د کار نه دی، چې کار نه درځي، ولې زموږ ماغزه خورې.

-دا خو يې بد نه دي ويلي، ته هم منې، چې خطا ستا ده، خو زه کمپيوترکار سره هم خبرې کوم.

زما له وروستۍ خبرې سره د هغه رنګ بدل شو. زه او هغه د ډيزاين شعبې ته لاړو او پوښتنه مې وکړله، چې څه خبره وه. مخکې له دې، چې کمپيوټر کار څه ووايي نورو وويل، چې ژورنالست ملامت دی. هغه سر ښکته اچولی و او هيڅ يې هم نه ويل.

ما ور ته وويل، چې کار داسې نه کېږي، خلک له ځانه مه خپه کوه. دا ستا د زده کړې ورځې دي، هڅه وکړه، چې کومه غلطي در نه و نه شي. هغه بښنه وغوښته او تر ما مخکې د ډيزاين له شعبې ووت.

يو ساعت وروسته مې په خپل کمپيوتر کې د مجلې نوې ليکنې او رپوټونه لوستل، چې هغه راغی او ويې ويل: ((استاده! زه نور په راډيو کې اقتصادي خبرونه نه وايم.))

ما ور ته وویل، چې څنګه ستا خوښه وي، خو د خبرونو له مسوول سره وغږېږه.
ډوډۍ مو یوځای سره وخوړله، تر ډوډۍ وروسته هغه وویل: ((استاده ! زه نور ستړی یم، نور نو دلته کار نه شم کولای.))
ما پر ولي وډباوه او ورته ومې ویل: ((خپل کار دې کوه، ځان ورسوه، اضافي خبرو پسې ګرځه مه.))
نږدې مازیګر له اداري مدیر سره ناست وم او خبرې مې ورسره کولې، چې هغه راغی، خپل موقتي کارت یې، چې موږ ورکړی و، پر مېز ګوزار کړ: ((زه نور دلته کار نه شم کولای.))
ما ډېر ټینګار وکړ، چې هغه خپل کارت بېرته واخلي، خو هغه په منډه له اداري دفتر نه ووت. هغه سبا ته رانغی، په بل سبا هم زه منتظر وم، چې ګوندې راشي.
په وروستیو کې د هغه په راوستلو، خوښ نه وم. ځکه هغه پسې شا په هر چا پسې خبرې کولې، پلانکی داسې دی او پلانکۍ داسې ده. ټوله ورځ یې غیبت یې کاوه. یوه پلا یې زما د دوستې په اړه هم یوه داسې خبره وکړه، چې قریب و د هغې ناکاره خبرې په سر هغه له ګریوانه ونیسم.
په هغه ورځ هم، زه او هغه د اداري له مشرې ناجیې سره ناست وو، که څه هم ما غوښتنه وکړه، چې مشره دې لومړی له هغه سره وغږېږي او بیا زه ورځم او خپلې خبرې کوم. خو هغې ونه منله او موږ یې سره مخامخ کېنولو. هغه خپل ځان ته د برائت ورکولو لپاره په دروغ ویلو

شروع وکړه. دوه ځلې، چې ما به ویل خبره خو دا سې ده، هغه به وویل، هو وبښئ، استاد رښتیا وایي.
مشرې ډېر ټینګار وکړ، چې هغه معاف کړم، خو د هغه درواغو په دې اړه زه دې پرېکړې ته ورسولم، چې هغه معاف کولای نه شم، خو که اداره هر تصمیم نیسي زه په کې څه نه وایم.
وروسته راته معلومه شوه، له دې کبله، چې ولې ما د هغې په وینا، هلک ونه باښه، سخته خپه شوې ده.
له هغې ورځې وروسته د دې لپاره، چې خپله خپه دوسته بېرته پخلا کړم، هڅه مې کوله، د هغې حتی یوه خبره هم پر ځمکه ونه غورځوم. خو هغې ورځ په ورځې راسره خپګان زیاتاوه.
دا هرڅه په ډېره منډه زما له سترګو تېر شول.
زړه را ته وویل، چې دوسته مې په زړه کې راسره پخلا ده، ځکه په دې وروستیو کې زما د ناروغتیا له کبله ډېره خپه وه او زه یې اړ کړم، چې ډاکتر ته لاړ شم. نو ومې پتییله، چې ځان ته د هغې د توجه له کبله خامخا ورته یو مسیج ولیکم.
مسیج مې ولیکه: ((قدرمنې ناجیې ! سلامونه.
له ډېرې مودې مې زړه، ما دې ته هڅوي، چې تا ته دا کرښې ولیکم.
له څه کم دوو کلونو راهیسې فکر کوم، چې زه خپله یوه غښتلې، متجربه، پر خپل ځان متکي او بااستعداده دوسته، چې د مشرې خور په حیث مې زړه کې ځای لري، له ځانه خپه وینم. ایا ته کولای شې، چې

هغه دوسته مې راسره پخلا کړې او هغه دوسته مې بېرته راته راکړې، چې زه هر وخت پرې ډېر حساب کوم.))

پر دې مسیج ډېر وخت تېر شو، خو ما د هغې کوم غبرګون ونه لید، همدا تېره اوونۍ، چې هغه چېرته روانه وه، ما ورنه وپوښتل، چې ایا زما مسیج دې ترلاسه کړی.

هغې وویل: نه

- ما دا لس ورځې کېږي، چې یو مسیج درلېږلی دی. خو ځه له سره به یې درته ولېږم.

-مه یې لیکه، همدا سې یې راته ووایه.

-مخامخ یې درته نه وایم، وېرېږم هسې نه زړه مې مات شي.

ما همل‌ته د هغې ترمخه یو ځل بیا هغه مسیج ورولېږه. خو ونه رسیده، فکر مې وکړ، چې د مبایل حافظه اوږد متن نه شي اخیستی. په همدې فکر مې خپل مبایل هغې ته پرېښود، چې هغه مسیج زما په موبایل کې ولولي.

هغه ورځ زه په کار بند وم او هغه په بېړه له دفتره وتلې وه، ما ورته زنګ وواهه: ((هغه مسیج دې ولوست؟))

-ومې لوست، خو خبره په کې ګونګه ده، هغه دوسته دې څوک ده؟

-ولې نوم یې لیکلی!

-زه پوهه نه شوم!

-ته د مسیج د پیل کلمه ولوله، بیا هغه پېژنې!

هغې په کړس کړس وخندل: ((ای خاینه))
ما فکر وکړ، چې دوسته مې بېرته خپله شوه، یو څه روحي ارامي مې ترلاسه کړه، خو لس ورځې ورځې وروسته، چې هغه بېرته له سفر نه راغله، د راتګ په دویمه ورځ یې خپل زړه راکلک کړلم، چې ورشم او ترې وپوښتم، چې زما د دوستې خبره څنګه شوه. هغې مخامخ راته وکتل: ((هغه دوسته دې نه درسره پخلا کېږي، زه دې هغه دوسته، چې ګمان یې کاوه ته به په هر وخت کې د هغې پړه په ځان منې، نه شم پخلا کولای. ځکه هغې پر تا دومره ډاډ درلود که کوم قتل وکړي نو پړه به یې ته پر غاړه اخلې.))
زما سترګې راډکې شوې، کومه رواني ناروغي مې، چې درلوده لا پسې زیاته شوه. تر ډېر ټینګار وروسته هم هغې ونه غوښتل، چې زما دوسته ما سره پخلا کړي.
نهیلی اړ کړم، چې له شعبې یې ووځم. له دروازې چې وتلم، ورته مې وویل: ((ایا رښتیا ته زما هغه دوسته ما ته نه راکوې.))
ـ نه ! دا سخته ده، چې هغه دې بیا دوسته شي.
ـ خیر ! ته خو وایه، خو زه خپله دوسته بېرته ترلاسه کوم.
هغې وویل: ((ځه دا دې زما او ستا ترمنځ چلنج وي.))
۱۳۸۸/۸/۲۳

نوې جامې

ماشوم په منډه کوټې ته راووت. خپلو جامو ته يې وکتل، خپل واسکټ يې پورته پورته وغورځاوه او په پوزه يې د يوې ژورې ساه په اخيستو سره ښکته پورته کوټې ته ځير شو، خو چې څوک يې ونه ليدل، يو سوړ اسويلی يې وکېښاو له ځانه سره يې وويل: ((همدلته ودرېږم، جمال به راشي، جامې به مې ورته ښايم.))

ډېر ځنډ هلته ودرېد، خو جمال راونه وت. زړه يې تنګ شو. کرار کرار د کوټې برې خواته وخوځېد او له خپل کورنه څلور پنځه کوره وړاندې يوې دروازې ته ودرېد. دروازه نيم کښنه وه، غوښتل يې ننوځي، چې يو سور لنډ کروزر موټر، چې توري ښيښې يې درلودې په زورور بريک د هغه ترڅنګه ودرېد. د موټر شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، يو د اوږدو وېښتانو خاوند په بېړه ترې راښکته شو، د سترګو په رپ کې يې هغه په غېږ کې ونيو او بېرته په منډه موټر ته وخوت.

ساعت وروسته، ماشوم، چې په یوه تیاره کوټه کې د یو زوړ چپرکټ پر سر پروت و، په سد شو. خپلې سترګې یې وموښلې او غږ یې وکړ: ((جماله! راشه، جامې مې وګوره.))

د هغه له دې خبرې سره د څو تنو خندا او شور و زوږ کوټه په سر واخیسته. هغه نېغ پرخپل ځای کېناست. اوترا او تر یې هاخوا دیخوا وکتل. د کوټې په بر کنج کې یې په شپږو تنو نظر پرېوت، د ټولو اوږده اوږده وېښتان او ببرې ږېرې وې. د هغوی په لیدو وویرېد، خپلو سترګو ته یې لاسونه ونیول او یوه اوچته چیغه یې کړه.

د هغه له چیغې سره هماغه سړي، چې په زوره یې موټر ته خېژولی و، له منځه ونیو، په زوره یې ځان طرف ته راکش کړ او پوزې ته یې دستمال ونیو.

ماشوم بېرته بې سده شو. د هغه له ژر بې سده کېدو سره یو تن، چې په کوټه کې په یوازنۍ اېښې څوکۍ ناست و، چټک راپاڅېد، د خپل ملګري له لاسه یې دستمال واخیست او خپلې پوزې ته یې له نږدې کولو سره هغه لرې خطا کړ: ((توره! مواد تېز دي، دا ځل دې لکه، چې په رښتیا هلک له دنیا تېر کړ، څو ځلې مې درته وویل، چې لږ مواد کاروه، ګمان نه کوم، چې ژوندی پاتې شي.))

تور کټ په خندا شو: ((سرداره! ته هسې غوسه کوې، مواد قوي نه دي، ماشوم کمزوری دی.))

ـ هلک د مړې کورنۍ دی، کمزوری نه دی، خو که مړ شو، دا ځل دې مشر نه بښي، موږ به هم د رسره خراب شو، دعا کوه، چې د مشر تر راتګه...
سردار لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې، چې د دوی پیره دار ملګری کوټې ته راننوت: ((مشر راورسېد، په حویلۍ کې له چا سره په ټلفون کې لګیا دی.))
له دې خبرې سره د شپږو واړو ملګرو رنګونه والوتل. سردار د ماشوم د زړه او ملګري یې د هغه د پښو او لاسونو په مښلو لګیا شول او یو بل یې پر مخ او به شیندلې. خو هرڅو مره کوښښ یې، چې وکړ ماشوم په سد نه شو. سردار خپل لاسونه سره ومروړل او تور ته یې بد بد وکتل: ((اوس به څه کوو؟ مشر به یې خامخا له پلار سره ټلفون کې خبرې کړې وي، ته خو ختم یې، موږ به هم برباد شو.))
د مشر په انتظار کې ټولو شېبه په شېبه وره ته کتل، خو د مشر پته ونه لګېده. سردار خپل ساعت ته وکتل، خپل لوښتکي ملګري ته یې، چې د ماشوم پر مخ او به شیندلې، وویل: ((قدو! ته ورشه وګوره، چې مشر ولې وځنډېد؟ هغه خو یو ولس نیمې بجې، چې راغلی او اوس دا دی دولس بجې دي.))
قدو د اوبو جګ تور ته ورکړ او لا له ځایه نه و پاڅېدلی، چې د هغوی پیره دار ملګری بیا کوټې ته راننوت او ویې ویل: ((مشر بېرته لاړ، ویل یې، چې نیم ساعت وروسته راځي.))

د هغه له دې خبرې سره په ټولو کې لړه ساه ورغړېده او بیا په بېړه بېړه د ماشوم د پښو او لاسونو په مښودلو بوخت شول.
د اذان تت غږ تر غوږ شو ، خو ماشوم لا هم بې سده پروت و. سردار له ځایه راپاڅېد ، کوټه یې څوځلې ګزوپل کړه، یوه ژوره ساه یې واخیسته، د کوټې بر کونج ته لاړ او له څوکۍ سره نږدې ودرېد ، غاښونه یې وچیچل او په لږ لوړ اواز یې، غږ وکړ: ((توره، دلته راشه !))
تور وېربدلی د هغه مخې ته ودرېد ، ده یوه کلکه څپېړه ورکړه: ((زړه خو مې غواړي، چې تا هم په دې ماشوم پسې له دنیا تېر کړم، زموږ ټوله خواري دې په اوبو لاهو...))
د سردار له دې خبرې سره ور پرانستل شو او مشر کوټې ته راننوت. د هغه له راننوتو سره د شپږو واړو په وجود لړزه ننوته او ځوړند سر د هغه مخې ته ودرېدل. مشر پرته له دې، چې دوی ته وګوري، په خوشالۍ یې وویل: ((د ښېړې کار و ، خو افرین، ښه مو ترسره کړ.))
هغه یو ګام د خپلو ملګرو خوا ته نږدې شو او په کړس کړس یې وخندل: ((غوړه مړی ده، ډېره غوړه، ها ها ها))
مشر ښه شېبه همداسې وخندل، خو چې ملګرو یې د خندا ملګرتیا ونه کړه، حیران حیران یې ورته وکتل، د هغوی ځوړندو سرونو هېښ کړ: ((څه خبره ده، ماشوم چېرې؟))

د مشر له غوسې سره د ټولو واروپار نور هم خطا شو. سردار وویل: ((ص... صصا...صاحب. ما...ما...ماش... ماشوم...ام...ام...))
د سردار له ام ام سره ماشوم نالښت پیل کړ او د هغه له نالښت سره ټولو په یوه خوله وویل: ((ماشوم بې خوبه و، ویده و. ها ها ها))
مشر ماشوم ته ورلنډ شو، په ځیر ځیر یې ورته وکتل: ((جالبه ده، د مړې کورنۍ او دومره خوار؟))
د مشر له دې خبرې سره تور، سردار ته وکتل او ویې ویل: ((ما خو ویل، چې ماشوم کمزوری دی، خو تا نه منل.))
مشر هغه ته مخ واړاوه: ((مطلب؟))
-صاحب! سردار ما ته په غوسه و، چې...
- چې څه؟
چې قوي مواد مې استعمال کړي
- نو څه؟
- هغه فکر کاوه، چې دوا ماشوم وژلی.
مشر په خندا شو: ((ښه! نو یوه شېبه مخکې ځکه ګیدړان شوي وئ؟))
سردار ورغبرګه کړه: ((هو صاحب! زه خو بیخي وبربدلی وم. تور چې کوم مواد کاروي، ډېر قوي دي.))
مشر تور ته مخ ورواړاوه: ((خبیثه! یو ځل خو مې وبښلې، بیا نه رانه خلاصیږې.))

د مشر په غوسې تور اوار وربړد بد:((صه...صه.. صاحب ! زه...زه احتیاط...کوم، او...س...اوس مې...هه...هه... هم قوي مه...مه...مواد... نه دي استعمال کړي، تا...تاسو خپله هم وويل، چې ما...ما...ماشوم کم...کم...کمزوری دی.))

مشر د دې لپاره، چې د تور وارخطايي کمه کړې وي، په کړس کړس يې وخندل او خوله يې جوړه کړه، چې څه ووايي، خو د ماشوم د نالښت له کرار کرار کمېدو او بيا بې سده کېدو سره، خبره يې په خوله کې وچه شوه. وارخطا او په ځير ځير يې هغه ته وکتل. د ماشوم رنګ سپين اوښتی و. ژر يې د هغه پر سينې غوږ کېښود. يو دم راپاڅېد، تور يې تر لغتو او سوکانو لاندې ونيو: ((ژوندی دې نه پرېږدم.))

پر تور سر وګرځېد او درز پر ځمکه پرېوت. مشر، سردار ته مخ واړاوه. سردار يو قدم شاته شو. خو دی د هغه له څنګه کرار تېر شو، د ماشوم تر څنګه کېناست، ښه شېبه يې هغه ته وکتل، بيا بيا يې د هغه پر سينې غوږ کېښود، خو چې کوم غږ يې وانهورېد، ويې ويل: ((د تاسو خبيثانو د لاسه مې غټه مړی له خولې ووته. خو خير ما ته هم جبار وايي، يو به هم رانه ښه ورځ ونه ګورئ.))

هغه څه شېبه غلی غلی ماشوم ته وکتل، بيا يې ورغبرګه کړه: ((ما يې پلار ته ټلفون وکړ، هغه ومنله، چې پنځه لکه ډالر راکوي، خو ويل يې، چې يو ځل بايد له خپل زوی سره خبرې وکړي. زه يې پېژنم ډارن دی، خو ډېر ډاډه ښکارېده، هيڅ وارخطا نه شو.))

تر څه سوچ وروسته یې بیا غږ اوچت شو: ((ولې به وارخطا کېږده، هغه ته پنځه لکه ډالر څه دي، لوی تاجر دی. ویل یې، همدا چې له خپل زوی سره خبرې وکړي، کوم ځای، چې زه ورته وښییم، پیسې به هلته راوړي.))
د ماشوم له څنګه پاڅېد او په قدم وهلو بوخت شو: ((که اوس ورته ټلفون وکړم او هغه له خپل زوی سره خبرې وغواړي، بیا څه وکړم.))
له دې خبرې سره غوسه ورغله، پر سردار یې ټوپ وکړ، هغه یې له ګرېوانه ونیو، خو مخکې له دې، چې پر هغه وار و ګوزار وکړي، د ماشوم غږ اوچت شو: ((مورې، مورې.))
د هغه له غږ سره، جبار د هغه خوا ته ورمنډه کړه، په ډېره خوشالۍ یې هغه په غېږ کې ونیو، بیا خپلو کسانو ته یې مخ واړاوه: ((بچ شوئ، بچ شوئ، ماتم بند، وخاندئ.))
نور هسې موسک شول، خو تور چې لا هم پر ځمکه پروت و، پخپل لستوڼي یې خپله په وینو ککړه خوله پاکه کړه، په زوره زوره یې وخندل. جبار پرې غږ وکړ: ((اوس خانده، خو د ښنلو هم نه یې.))
ماشوم اوبه وغوښتې. جبار هغه له غېږې رابښکته کړ، پر چېرکټ یې وغځاوه او قدو ته یې وویل: ((هله ژر شه، یوه یخه پیپسي راوړه.))
جبار پخپل لاس هغه ته پیپسي ورکړل، ماشوم کرار کرار سترګې وغړولې، خو د جبار او د هغه د ملګرو په لیدو بیا په چیغو شو.

جبار د هغه په خولې لاس کېښود: ((چوپ، چوپ ! وبربره مه، نوره پیپسي هم خورې، در یې کړم؟))
ماشوم لومړی د پیپسي بوتل او بیا اوتر اوتر جبار او د هغه ملګرو ته وکتل. جبار هغه کېناوه او د پیپسي بوتل یې ورته ورکړ: ((خوره، خوره !))
ماشوم په ربړد بدلو لاسو د پیپسي بوتل واخیست، پیپسي یې په جامو چپه شوه. د جامو په لمدېدو سره یې بوتل ایسته خطا کړ: ((زما جامې. زما جامې.))
جبار، د هغه پر سر لاس تېر کړ:((ژاړه مه، نوې جامې درته راوړو.))
ماشوم موسک شو: ((نوې جامې؟))
ـهو ! نوې او ډولي جامې
ماشوم ته د جبار دې خبرې لکه، چې خوند ورکړ، تر څه سوچ وروسته یې وویل: ((هغه به جمال ته ښکاره کړم.))
ـجمال ! جمال څوک دی؟
ـانډیوال مې. هغوی ځي.
ـښه، ښه ! ځي، چېرته ځي؟
ـهغه هره ورځ نوې جامې اغوندي.
جبار په شکمن نظر ورته وکتل: ((ستا څه نوم دی؟))
ـاجمل
ـد پلار دې څه نوم دی؟

-شریف
د شریف د نامه په اورېدو ، جبار چورتي غوندې شو او په تریو تندي یې له ماشوم نه وپوښتل: ((تا وې د پلار نوم دې شریف دی؟))
ماشوم وډار شو: ((هو ! ش... شه ... شریف.))
جبار بیا وپوښتل: ((تا ووې، چې جمال دوی ځي؟))
-هو ، ځي.
جبار په بېړه بېړه خپله ږیره وګروله. د ماشوم له څنګه راولاړ شو ، په غوسه غوسه یې سردار ته وکتل: ((اوو خبیثه ! ماشوم څه وایي؟))
سردار په وارخطایي وویل: ((صص...صا...صاحب ! تت... تا... تا چې څه ویلي وو...مو... موږ هغسې...))
د سردار خبره لا نه وه بشپړه، چې د جبار د مبایل زنګ اوچت شو ، ژر یې غوږ ته کړ: ((وعلیکم، ژر ووایه، څه خبره ده؟... څه، دا هغه هلک نه دی، څه د کراچیوان زوی دی...دا څه بد کوې هغوی همدا اوس پرواز وکړ !؟))
جبار ټلفون په دیوال وویشت او سردار ته یې بد بد وکتل: ((خبیثه ! ما خو درته ویلي وو ، چې ډېر پام کوه.))
جبار په زوره زوره خپل لاسونه ومروړل: ((زما چې بېړه وه، خو همدا مصیبت و ، چې هغوی روان وو. اخ ، اخ نو ، چې څه درسره وکړم.))
دې سره جبار د سردار مخ ته سوکان ونیول او چې هغه یې په ډېرو وهلو وهلو پر ځمکه وغورځاوه، پر نورو یې شروع وکړه او تر هغه یې

ووهل، چې وینې پرې راماتې شوې. د هغو په چیغو او بغارو ماشوم هم په چیغو شو. جبار د هغه په لوري لاړ، هغه ته یې هم یوه کلکه څپېړه ورکړه: ((سپیه! تا ته چا ویلي وو، چې د هغوی د کور ترمخه ودرېږه.))

***

خړ ماښام، ماشوم خپل کور ته نږدې، په عمومي سړک کې د یوې کراچۍ ترڅنګه، مور مور نارې وهلې او په چیغو چیغو یې ژړل.
۱۳۸۷/۲/۲۰

فرمان

سیما د خپل مېړه پـه لیـدو ، چې پـه دوو چګسـونو ، پـه ډېرې خواری، سترېی، ستومانه او اوتر پر دروازه راننوت، په منډه د کـور د خاونـدې له کوټې د هغه مخې ته ووته، هغه یې له لاسه ونیو او کرار کرار خپلې کوټې ته وخوځېدل.
په ټک ټک کې سیما له ځانه سره لګیا شوه:((ښه شـو ، هغـه دې پـه دار کړي، زجر کشه دې کړي.))
مېړه یې ځای په ځای ودرېد:((څوک ښیې، د چا خبره کوې، کـه د هغـه ظالم خبره کوې، هغه څوک په دار کولای نه شي. زه خو اوس هم حیران یمه، چې هغه وخت څنګه ونیول شو او بندي شو.))
د خاوند له دې خبرې سره، د څو شېبو مخکې خوشالي یې یو دم په غـم بدله شوه، پـه سترګو کـې یـې اوښـکې ډنـډ شـوې او داسـې ورو ورو د کوټې په لور وخوځېده، ته وا ډېر دروند پېټی پر ولو وړي.

د کوټې په یو کنج کې غلې کېناسته او په ژړا سر شوه. خاوند یې هم نږدې ورسره کېناست او ویې ویل: ((ژاړه مه، مه خپه کېږه، هسې ناپامۍ کې مې دا خبره له خولې ووته. ما ته خپل سوګند په یاد دی، زه بیا هیڅکله هغه خبره نه در په یادوم، خو تا څه داسې خبره وکړه، چې ما ویل د هغه خنځیر زاني خبره کوې.))
سیما، چې د خپل خاوند زړګل په څېره کې د خپګان نښې ولېدې، خپلې اوښکې یې پاکې کړې: ((نه ! ما د هغه خبره نه کوله.))
- نو د چا خبره دې کوله، څه شوي دي؟
سیما سره له دې، چې غم او خپګان یې په څېره کې ښکاریدل، په یو څه خوشالي یې وویل: ((د کور خاوندې ویل، چې یو چا په بل ځای کې یوه وړه نجلۍ بې عزته کړې او رئیس جمهور حکم کړی، چې هغه زاني ژر ونیول شي. کاش، چې اعدام یې کړي، کاش نور د ژوند هیڅ څکه ونه کړي.))
سیما تر څه شېبې چوپتیا وروسته، ورغبرګه کړه: ((د کور خاوندې ویل، چې رئیس جمهور ډېر په غوسه دی، خپل حکومتیان یې، چې په دې خبره چپ پاتې وو، له وظیفې ایستلي دي.))
خاوند یې یو سوړ اسویلی وکېښ: ((ډېر یې ښه کړي، خو ...))
- هو ! ډېر یې ښه کړي، وایي، هغه زاني د پارلمان د وکیل زوی دی، د چا وس پرې بر نه دی، خو خدای رئیس جمهور پرې بر کړ، کاشکې تل همداسې بر واوسي.

خاوند یې هم، چې ساړه ساړه اسویلي کښل، لاسونه په دعا پورته کړل:((خدایه ! ته دا ظالمان نیست و نابود کړې. له نورو نه مې خو تمه پرې ده. اوس به څه کوو.)) دا وروستۍ جمله یې تر شونډو لاندې ووې.
له دې دعا سره، چې اوښکې یې په سترګو کې رغړېدې، ها خوا دیخوا وکتل او له سیما نه یې وپوښتل: ((لښته چېرې؟))
- هغه د کور له خاوندې سره کالي مینځي. خدای دې خیر ورکړي، ډېره ښه ښځه ده، مورې په زوره په کار کې ورسره لاس کوو.
- ښه کوئ، خدای دې ورسره ښه وکړي، که دوی ځای نه وای راکړی څه به مو کول، زما د لاسه خو هیڅ نه کیږي، د جوارو د پولیو په خرڅولو خو ژوند سخت دی.
سیما ته لکه، چې څه ورپه یاد شوي وي، له خپل خاوند نه یې وپوښتل: ((رښتیا خیریت خو و، چې نن دومره ډېر د وخته راغلې؟))
خاوند یې له ځان سره راوړې غوټه شاته کېښوده او تر څه سوچ وروسته یې وویل: ((خیر و خیریت دی. څه خبره نه شته، د جوارو پولۍ خرڅې شوې، زه هم راغلم.))
سیما غوټې ته په کتلو چورتي غوندې شوه، غوښتل یې څه وپوښتي، خو خاوند یې ورته وویل، چې چای ورته دم کړي. هغه همداسې چورتي له کوټې ووته. د هغې له وتلو سره زرګل په سوچ کې لاړ او له

ځانه سره لګیا شو: ((خدایه ! ته ورحمېږې؛ دا خواره هسې اسره کوي.))
د ماسختن تر لمانځه وروسته همدا ، چې تیاره ښه په خوربدو شوه او ټول خپلو بسترو ته لاړل، سیما بیا دعاګانې شروع کړې: ((خدایه ! زموږ مشر، زموږ پاچا ته نور زیات قوت هم ورکړې، دومره قوت، چې داسې زانیان او ظالمان له تېغه تېر کړي.))
له همدې دعاګانو سره د دوو کلو مخکې پېښې یې زړه ولړزاوه او هغه شېبه یې وریاده شوه، چې د سیمې قوماندان مازیګر مهال له خپلو څلورو ټوپکوالو سره د دوی پر کور راننوت او همدا چې د دې پر څوارلس کلنې لور لښتې د هغه نظر پرېوت، خپل یو ټوپکوال یې په اوږه وټپاوه او ورته یې وویل، چې ډېر بد یې، رښتیا دې ویلي وو، نجلۍ ډېره ښایسته ده، د ګلو لښته ده، لښته. او کله یې، چې دې ته وکتل ورغبرګه یې کړه: ((خود به ښایسته وي، چې مور یې ښکلې ده.))
د دې شېبې په یادېدو سره وربېږدېده، لړزې ونیوه، سترګې یې رډې رډې راووتې او د نه نه ! مه کوئ ! په ویلو سره یې هغه شېبه په سترګو کې انځور شوه، چې قوماندان د دې لور لښتې ته ورلنډ شو، غېږه یې ترې چاپېره کړه او هغې کوټې ته یې، چې پلار یې شل و شوټ او زبون وهلی ناست و، ننویسته. خو همدا چې پر توشکه یې څملوله، دې پرې ور ټوپ کړه، خو د قوماندان ساتونکو راکلکه کړه. قوماندان خپلو

ساتونکو ته مخ ورواړاوه او ویې ویل: ((دا یې ستاسو ، خپلې مزې وکړئ !))
دوی ډېرې چیغې وکړې خو چا یې مرستې ته راونه دانګل. قوماندان د کوټې سر او اخر کې خپل ټوپکول درولي وو.
هغې ته وریاد شول، چې خاوند یې په یو کنج کې ناست و ، دا هر څه یې کتل او ژړل یې. یوه پلا یې سره له دې، چې له ځایه نه شوی پاڅېدی، لړځه وخوځېد ، خو یوه ټوپکمار د ټوپک په کنداغ وواهه او په سر یې وینې راماتې کړې.
هغې ته دا هم ور په یاد شول، چې په سبا یې سل زړونه یو کړل او پر قوماندان یې عریضه وکړه. له ډېرو منډو ترړو وروسته یې غږ واورېدل شو او قوماندان سره له خپلو ټوپکیانو ونیول شو. د زړه اور یې هغه وخت لږ سوړ شو ، چې په قوماندان دولس کاله بند وخوت، خو دغه خوشالي یې یوازې هماغه ورځ او هماغه د محاکمې شپه وه. ځکه له محکمې نه تر راستنېدو سمدستي وروسته په کلي او کوڅه کې خلکو ورته په بل نظر کتل او ځمکې ځای نه ورکاوه. اخر مجبوره شول، چې خپله کډه بار او ډېر لرې لاړ شي.
دې ته هغه شپه هم وریاده شوه ، چې له خپل کلي نه د وتو په شپه کې یې کوښښ وکړ، چې خپل ځان او خپله لور ووژني، خو خاوند یې په عذرونو عذرونو له ځان وژنې منع کړلې او ورته یې وویل، چې له دې کلي څخه به ووځي، ډېر لرې به ولاړ شي او هېڅکله به دا پېښه سره نه یادوي.

سیما ټوله شپه په اوښلنو سترګو په دعاګانو سبا کړه. د ملا له اذان سره له خپلې بسترې راولاړه شوه، اودس یې وکړ او تر لمانځه وروسته یې خپل لاسونه لپه کړل: ((خدایه ! ته زمونږ مشر ته ډېر قوت او زور ورکړې، دومره زور او قوت، چې هیڅ زاني او ظالم ژوندی پرې نږدي.))
کله چې یې جای نماز راټول کړ، غوښتل یې د چایو بندوبست وکړي، خو خوب پرې غلبه وروړه او خپلې بسترې ته لاړه. دم شېبه کې یې سترګې سره ورغلې. خوب کې یې د قوماندان د محکمې ورځ ولیده، چې تر محاکمې وروسته یې پر دې سترګې رابرګې کړې او ویې ویل: ((زه بېرته راګرځم، بیا به ګورو. یو به هم د ژوند څکه رانه ونه کړئ. تاسې درې واړه به له تېغه تېر کړم. بد مې وکړل، چې په هماغه ورځ مې ختم نه کړئ.))
سیما په بل اړخ واوښته او ویې لیدل، چې قوماندان له بنده خلاص شوی، په لته کې یې د دوی پټه لګولې او پر کور یې رانښتي، یوه تېره توره یې په لاس کې ده او مخامخ د کوټې برکنج ته د دې د مېړه په لور ځي، توره پورته کوي، لومړی ښي لاس او بیا یې چپ لاس له بېخه پرې کوي. دا چیغه کوي او له چیغې سره نېغه پر خپل ځای کیني. خاوند یې ترې پوښتي: ((څه خبره ده، لکه چې کوم بد خوب دې ولید.))

سیما څه ونه ویل، له خپله ځایه راولاړه شوه، حویلۍ ته ووته، څو شېبې هاخوا دیخوا وګرځېده، چې لږه ستړې شوه، د خپلې کوټې ترڅنګ نغري ته کېناسته، اور یې بل کړ او بیا مخ په قبلې ودرېده او لاسونه یې لپه کړل:((خدایه! راپېښې کړې، هغه ظالم دې ټول عمر په زندان کې وي، که راخوشې شي، موږ به درې واړه له تېغه تېر کړي.))
له دې سره اوتره شوه، خو ژر په ځان کابو شوه:((نه، نه! هغه به تل په زندان کې وي، اوس خو زموږ مشر داسې کسانو ته په غوسه دی، هغه نه پرېږدي، نه یې خوشې کوي.))
دې فکر یو څه زړه ورکړ، چای یې دم کړ او کوټې ته ننوته. زرګل خپل څادر په ولو کړ، خو ژر یې بېرته خطا کړ او پر دېوال تکیه شو. شېبه په شېبه پریشانۍ پسې اخیسته. د زرګل له دې حالت سره سیما وارخطا شوه:((څه شوي؟ څه خبره ده، له پرونه ساز نه ښکارې؟))
زرګل، څو ځلې خوله جوړه کړه، چې څه ووایي، خو ژر به پښېمانه شو. لښته هم د هغه تر څنګ کېناستله:((پلار جانه! څه خبره ده، ولې دومره پرېشانه یې؟))
خو هغه هیڅ هم نه ویل. لښتې او مور یې څو څو ځلې دا پوښتنه تکرار کړه، خو بیا هم هغه څه ونه ویل. سبا سهار، چې له خوبه پاڅېدل، سیما هغه راکلک کړ:((زړه مې چوي، ولې پرېشانه یې، څه خبره ده، څه شوي، ولې څه نه وایې؟))

هغه تر ډېر ځنډ وروسته، خپله چوپتیا ماته کړه: ((دې ته حیران یمه، چې اوس به چېرته لاړ شو.))
سیما په بېړه وپوښتل: ((ولې، څه شوي، چې له دې ځایه ولاړ شو؟))
هغه یو سوړ اسویلی وکېښ: ((لکه، چې دعاګانې مو بې اثره وې؟))
-دا څه وایې، صفا خبره وکړه.
د هغه سترګې اوښلنې شوې: ((پرون په بازار کې خلکو ویل، چې قوماندان د رئیس جمهور په فرمان خوشې شوی.))
۱۳۸۷/۲/۱۸

هغه لاندې کښېښنوئ !

مازیګر څلور بجې وې، له ډېرو مخابرو او ټلفونونو ستړی شوی وم، غوښتل مې یو څه د وخته کور ته لاړ شم، چې مخصوص ټلفون وشرنګېد ، غوږی مې جګه کړه:
- السلام علیکم
- وعلیکم السلام
- امر وکړئ !
- ګل خانه ! ته یې؟
- هو ، صاحب زه یم
- هلکه ! ګوره ! د حاجي استاد په نوم یو څوک درځي، هغه لاندې کښېښنوه ! زه هم دا دی درروان یم
- ښه صاحب
په منډه_منډه له دریم منزل نه راکښته شوم او قراول ته مې ځان ورساوه، لس دقیقې وروسته یو لوکس، غوښن او سپین چکی سړی،

چې یوه زینتي امسا یې په لاس کې وه له ټکسي موټر نه راښکته او ورو-ورو زموږ خوا ته راننژدې شو، بې واره مې ترې وپوښتل: ((حاجي استاد خو نه یې؟))
- هماغه یم
زه ترې مخکې شوم او ورته و مې ویل: ((ما پسې راځه!))
سړي ښه-ښه وویل او ورو-ورو راپسې را روان شو.
په لار کې مې له ځان سره ویل: ((دې خوارکي به څه کړي وي، بد سړی خو نه ښکاري، خو ساده ځکه دی، چې پخپله ځان د بلا خولې ته ورکوي.))
شا ته مې وکتل، هغه ډېر کرار-کرار قدمونه اخیستل او داسې ډاډه ښکارېده لکه، چې کومې په زړه پورې مېلمستیا ته راغلی وي.
څو ګامه وروسته مې بیا شا ته وکتل، هغه راپسې ورو ورو راروان و او په ځېر-ځېر یې شاوخوا چمن او دفترونو ته کتل.
ما ته داسې را معلوم شول لکه د چمن ګلانو، چې خوند ورکړی او غواړي سیل یې وکړي، زړه مې ورته ډېر تنګ شو: ((دا څه! کوې، راچټک شه، پر ما ناوخته کېږي، کور ته روان یم.))
هغه سر وخوځاوه او لږ چټک ګامونه یې را واخستل، دواړه د تحقیق څانګې ته ننوتو، د تحقیق مشر ته مې وویل: مشر صاحب په ټلفون کې امر وکړ، چې دا سړی لاندې کېنوئ!

د تحقیق مشر د هغه د مکمل شهرت تر اخیستو وروسته خپل مرستیال ته امر وکړ، چې هغه په لومړۍ نمبر کوټه کې بند کړي.
حاجي استاد، چې د بند او کوټې خبره واورېده، ټنډه یې ګونځې ګونځې شوه او په قهر او وارخطایۍ یې وویل: ((دا څه وایاست، ولې مې بندي کوئ، څه خبره ده !؟))
هغه ګوښتل نور هم څه ووایي خو د تحقیق مشر پرې برګ شو: ((ډېر مه غږېږه، پاڅه او زما له ملګري سره لاړ شه، که نه بیا به دې خوښ شم.))
مرستیال هغه له مټه ونیو او په کوټه کې یې واچاوه. کله چې یې ور ورپسې بند کړ، زه نیغ د خپلې شعبې خوا ته وخوځېدم. په لومړي منزل کې د ادارې د مشر یو تن ساتونکی مې ولید، چې د مقام د دفتر له دروازې سره ولاړ دی، ترې و مې پوښتل: ((مشر صاحب خو به نه وي راغلی؟))
هغه لنډ ځواب راکړ: ((نه!))
له ساتونکي سره مې مخه ښه وکړه او خپل دفتر ته لاړم، مخابرې او ټلفونونه مې سره منظم کړل او بې له دې، چې راتلونکي نوکریوال ته تم شم شعبه مې کولپ کړه او په بېړه کور ته روان شوم.
تیاره ماښام و، چې د کور ور وټکېد، ووتم ور، چې مې پرانیست، زمونږ د کار ځای دوه تنه ساتونکو له وتو سره سم له مټه ونیولم او په ډېره غوسه یې د موټر خوا ته کش کړم، یوه تن یې وویل: ((رئیس صاحب عاجل غوښتی یې.))

ـ څه؟ رئیس صاحب غوښتی یم؟ ولې، خیریت خو به وي؟
دغو ساتونکو که څه هم په اداره کې راسره ډېره ښه وضع کوله خو دغه شېبه یې لکه، چې هغه هرڅه هېر کړي وي، په غوسه شول: ((ډېر مه غږېږه، موټر ته وخېژه، ناوخته دی!))
- زور مه کوه، مټ دې راخوږ کړ، پخپله خېژم، خو دومره ودرېږئ، چې کور ته احوال ورکړم. په ډېرو زاریو مې ساتونکي مجبور کړل، چې کور ته ننوځم. کور کې مې احوال پرېښود او له ساتونکو سره ریاست ته ورغلم، کله چې د رئیس صاحب دفتر ته ننوتو، هغه زما په لیدو په ډېره غوسه ساتونکو ته وویل: ((دا بې ادبه عاجل لاندې کېنوئ، زه به بیا وروسته ورسره حساب کتاب کوم.))
په وتو ـ وتو، کې مې یو نظر حاجي استاد ولید، چې په بر سر کې ناست دی او مخې ته یې رنګارنګ خواړه او مېوې کتار ایښي دي.
ساتونکو، چې له دفتره راوویستم، د حاجي استاد غږ مې واورېد، چې رئیس ته یې وویل: ((خیر دی، څه یې...))
د تحقیق شعبې ته ننوتو د تحقیق مشر، چې ډېر خپه او غوسه ښکارېده، مخامخ راته ودرېد او ویې ویل: ((رښتیا چې ګنګس الله خان یې، څوک همداسې کوي، موږ دې په مشر باندې بې ابه کړو.))
ما ورته وویل: ((ولې؟ څه خبره ده؟ څه مې کړي؟...))

ما خپلې خولې پاکولې، چې د تحقیق مشر وغرېد: ((دغه دی، څه مې کړي؟ نور به څه کوې؟ یو معزز سړی د رئیس صاحب استاد، حاجي استاد دې بې ابه کړ، لا وایې، چې څه مې کړي؟))
- ولې؟ نو په دې کې زما څه ګناه ده؟ رئیس صاحب پخپله امر وکړ، چې لاندې یې کېنوئ.
- رئیس صاحب خپله شعبه در ښولې وه، نه لومړی لمبر کوټه.
- زه نو، څه پوهېدم؟ هغه خو تل((لاندې)) کلمه نظارتخانې ته کاروله.
- ډېر مه غړېږه، که نه د رئیس صاحب د قهر کوفت له تا وباسم.
له دې خبرو سره د تحقیق مشر خپل ساتونکي ته وویل:((هلکه، ژر شه، دا ګلی په لومړي لمبر کوټه کې بند که.))
۱۳۷۷

کوبای چوپان

غلام همدا چې د کمپنیو بازار ته راورسېد ، پسونه یې یو ګوښه ځای سره راپنډ کړل، لارویو ته یې مخ ورواړوو او په پرله پسې لوړ غږ یې وویل: ((یو پسه په درې زره، درې زره، یو...))
د پسونو په لیدلو د م شېبه کې ګڼ لاروي له پسونو چار چاپېر ودرېدل او یوه لاروي، چې په پسونو یې ډېر شوق لاس تېراوه؛ وویل: ((درې زره لږې زیاتې نه دي؟ که په دوه دوه زره یې راکړې، دوه درې به درځنې اخلم.))
- که مجبوره نه وای، په اته زره مې هم نه خرڅول، لږ انصاف وکړه.
- خوښه دې، ما د خپلې وسې خبره وکړه.
غلام شاوخوا ته ځیر ځیر وکتل او تر لږ سوچ وروسته یې لاروي ته وویل: ((په دوه زرې یې په دې شرط درکوم، چې څلور پنځه پسونه یوځایي واخلې.))

د غلام له دې خبرې سره دوه درې نورو لاریو هم غږ وکړ: ((چې دوه زرې یې راکړې موږ هم دوه دوه درځنې اخلو.))
هغه لا نهه لس پسونه نه وو خرڅ کړي، چې دوو پولیسانو د خلکو له منځه د پسونو په خوا لاره وکړه. یو پولیس لومړی ښکته پورته غلام ته وکتل او بیا یې وویل: ((پسونه دې خپل دي؟))
غلام، چې په خوشالۍ د خرڅو شویو پسونو پیسې جېب ته کولې ځواب ورکړ: ((هو ! خپل مې دي، زما چې نه دي نو د چا دي؟))
بل پولیس پر یو ځرب پسه لاس کېښود: ((دا په څو؟))
غلام، چې نوی ځیر شو ، پېږیدونکی پولیس دی، وویل: ((نورو ته دوه زره، ستاسو بیا ، چې څومره خوښه وي.))
پولیس په خندا شو: ((یو زر درکړم؟))
غلام خپلې لاړې تېرې کړې او په موسک انداز یې وویل: ((له تاسو چا پیسې غوښتي، څومره، چې راکوئ.))
پولیسانو دوه زره افغانۍ هغه ته ورکړې او درې پسونه یې له ځانه سره مخکې کړل. یو پولیس په تګ تګ کې شاته وکتل: ((وارخطا کېږه مه، پاتې پیسې دې درته راوړم.))

د پولیسانو له تلو سره غلام یو ځل بیا شاوخوا ته وکتل او په لوړ غږ یې وویل: ((یو پسه یو نیم زر... یو پسه یو نیم ...یو...))
د غلام له دې خبرې سره پنځه شپږ کسانو له خپلو جیبونو پیسې راوکښلې او هر یوه، دوه دوه درې درې پسونه واخیستل. غلام هره شېبه د پولیسو لارې ته کتل. یو خریدار، چې نږدې ورسره ولاړ و، ورته وویل: ((دا بیا بیا څه شي ته ګورې؟))
هغه یو ځل بیا هغې لارې ته وکتل او ویې ویل: ((پولیسو لکه، چې پاتې پیسې وخوړې.))
له دې خبرې سره یې پاتې شپږو پسونو ته وکتل او ناري یې کړې: ((هلئ واخلئ ! پنځه پنځه سوه.))
د هغه له دې غږ سره هغه سړي، چې په دوه دوه زره پنځه پسونه اخیستي وو او هغه یې موټر ته خېژول، پرې غږ وکړ: ((هئ، کوبایه ! په ما دې ولې قیمت خرڅ کړل؟))
ـتا خو هغه ښه یې واخیستل، دا پاتې خو ډنګروکي...
هغه لا خپله خبره نه وه بشپړه کړې، چې یو چا یې له شا نه پر اوږه لاس کېښود: ((دا پسونه دې خپل دي؟))
غلام ځواب ورکړ: ((زما، چې نه دي نو ستا دي !؟))
خو همدا، چې یې شا ته وکتل او پر هغو دوو پولیسانو او د هغوی پر قوماندان یې سترګې ولګېدې، ژبه یې ونښته: ((هو...ه ...و... ه... و ... ص.. ص..صا...صاحب، دا .... دا مې خپل دي.))

ـ ته په همدې کوبای پتلون، غاړکۍ، شینکاک بوټان او غوړ کاکل دا کار و بار کوې؟ ما خو تر اوسه کوبای چوپان نه و لیدلی.
ـ قس... قسم خورم، په والله چې... خپل مې ...دي، له مجبوریته یې... خرڅوم، مور مې... سخته ناروغه ده... دارو درمل یې... پرې کوم.
ـ زما خو باور نه راځي.
ـ صاحب! با...با... باور وکړئ، درواغ ...نه وایم، همدا پرون... تره مې له کلي ...راته ...رالېږلي دي.
د پولیسو قوماندان خلکو ته مخ واړاوه او ویې ویل: ((هر چا، چې پسونه اخیستي، بیرته دې یې راوګرځوي، زما په ګمان دا د غلا مال دی. موږ په همدې شک په چپه لار راغلو، چې حال معلوم کړو.))

***

پولیسو، غلام له ځان سره حوزې ته بوته. ما سپین مهال پولیسو له کمپنیو سره نږدې له یوې وچې څاه نه د یو دیارلس کلن شپانه مړی راوویست.

۱۳۸۳

له ځانه سره جنګ

سرور خپل لاسي څراغ ولګاوه او ورور ورو تاکاوی ته ننکته شو. ټول شیان ګډوډ او یو پربل پراته وو. له وره سره نږدې یې سترګې پر یوه غټ کتاب ولګېدې؛ راوایې خیست، ګردونه یې ترې وڅنډل او ښه شېبه یې ورته په ځیر ځیر وکتل: ((ډېر وخت کېږي، چې درنه لرې پاتې یم، ما خو نه غوښتل، چې داسې دې ګردونو ته پرېږدم، د ډاکتر کېدو ارمان به مې همداسې په زړه کې پاتې شي...))
کتاب یې خپلې سینې ته راجوخت کړ او څو پرله پسې ساړه ساړه اسویلي یې وکښل. هغه شېبه یې ور په زړه شوه، چې دوه درې کاله مخکې یې د کابل د طبي پوهنتون په لومړي ټولګي کې درس وایه او ډېر ځله به ټولګیوال ترې راتاو وو او ترې پوښتنې کولې.
سرور له خپل ځان سره لګیا شو: ((اوس او به له ورخه تېرې دي، هله ژر شه، شی راپیدا کړه، هسې نه چې وخت در نه تېر شي.))

کتاب یې ببرته پر خپل ځای کېښود او په ځیر ځیر یې اخوا دېخوا وکتل. ټول شیان یې لټ په لټ کړل. له ډېر لټون وروسته یې د تاکاوۍ په بر ګوټ کې تر نورو شیانو لاندې، څه تر سترګو شول.
موسک شو، لاس یې وروړاندې کړ، په ډېر کړاو یې مارتول راوویست او له ځانه سره یې وویل: ((همدا یې چاره کوي. زه نه یم ملامت. د هغه خوله باید نوره وربنده کړم، نوره نو حوصله نه ده راپاتې...))
سرور مارتول پر اوږه کېښود او کرار کرار د وره خوا ته وخوځېد. د وره ترڅنګه یې بیا پر خپل کتاب سترګې ولګېدې. بېه شېبه بیا هم کتاب ته ځیر شو: ((ته خو ډاکتر کېدې، تا خو د نورو د سلامت او روغتیا لپاره درس وایه، نن څه وشول، چې مارتول پورته کوې؟ ها وایه دا څه وشول، ها وایه، وایه؟))
پر سترګو یې تیاره راغله، ځای په ځای کېناست. مارتول یې یوې ډډې ته کېښود او پخپله پر دېوال تکیه شو: ((نه، نه! داسې نه کوم، دا قتل دی، زه اوس هم ورسره مینه لرم، خیر دی که لږ په زړه سخت دی. نه، نه! دا کار نه کوم.))
هغه څه شېبه غلی ناست و او پر مارتول یې سترګې ګنډلې وې. په هماغه چورتي حالت کې بیا له ځانه سره لګیا شو: ((څه!!! لږ په زړه سخت دی!؟ نه، نه! هغه جابر دی، پر جابر رحم کول ناروا ده، ناروا؛ نه یې پرېږدم.))

دې سره رپېندی شو، ودرېد؛ خو د وجود د ډېرې رپېدا له کبله یې خپل ځان کنټرول نه کړای شو او ډېر ژر بېرته کېناست. رنګ یې سور شو، سترګې یې سرې واوښتې او له دې سره په ګډوډو لګیا شو: ((نه، نه! د رحم وړ نه دی، پر چا رحم وکړم، پر هغه، چې مور یې را ته درست عمر په سره تبه کېنولې وه او پر دود وهلې چای یې یوه ورځ او شپه نهره ساتلې وه.))

سرور ته وریاد شول، چې پلار یې د هغه مورپر دې خبرې تر سختو وهلو ټکولو وروسته پر تود منقل کېنولې وه، چې ورته ویلي وو نور دې کور ته چرسیان او قماربازان نه راولي. سرور ته په یاد شول، چې له دې وهلو ټکولو څخه وروسته د هغه مورکۍ تر ماښامه ساه ورکړه: ((اخ، مورجانې ما وبښه. ما خو دا ګڼل، چې ستا زګېروي به اخر هغه مجبور کړي، چې تا روغتون ته بوځي. زه څه خبر وم؛ کاش، چې ما پخپله ډاکتر ته بېولې وې. اخ، مورجانې! ما وبښه، ما وبښه.))

سرور په راوتلو سترګو لومړی مخامخ دېوال او بیا یې تر خپل څنګ ایښي مارتول ته وکتل. پر مارتول یې لاس راکش کړ: ((ښه یې ویلي: سزای قروت آب ګرم... څه! دا څه وایې، پام چې دا سې ونه کړې... ښه به شي... څنګه به ښه شي... رحم پرې په کار نه دی... پر چا رحم وکړم، هغه نه اصلاح کېږي، که کېدای زما د مور له مرګه پس به اصلاح کېده او ځوانه جانه خوربه مې د هغه له لاسه د بل قمارباز لاس ته نه کېناسته او بیا به هسې سر په سارا کېده نه.))

سرور په ژړا شو، خپل وبښتان یې کلک په لاسونو کې ونیول او پرله پسې یې اسویلي وکښل: ((اخ خورجانې ! ته چېرته یې، ته خبره یې، چې ستا تر واده وروسته مشر ورور مو هم کور پرېښود او تر ننه یې درک نه شته، اوس ما هم کور پرې ایښی او دوې وړې خویندې مو درانه درانه کارونه کوي، پلار ټوله ورځ بې غمه ویده وي. هغه یو دکان یې، چې و هغه یې هم په قمار کې بایللی.))
سرور خپل غاښونه وچیچل او بیا له ځانه سره بوخت شو: ((خورې ! ته پوهېږې، چې همدا نن، دا نن، چې جمعه ده، هغه بېغمه په خوب ویده دی او زموږ وړې موسکا او رویا د سړک په سر خلکو ته سپېلنې دودوي. کله، چې زه له هغه ځایه تېرېدم، هغوی مې مخې ته ودرېدې، ویل یې، چې سهار د وخته پلار له خوبه پاڅولې او په وهلو ډبولو یې بې سبناري سړک ته ایستلې دي. خورې ته چېرته یې، زما خبرې اورې؟))
سرور خپلې اوښکې پاکې کړې، مارتول یې راواخیست او راولاړ شو. له تاکاوۍ نه په وتو بیا په سوچ کې لاړ: ((نه، نه ! داسې مه کوه؛ هرڅه، چې وي وړې ورسره خوندي دي. څه؟ وړې ورسره خوندي دي، د څه خوندي دي، هره شېبه وهل ټکول، اوښکې او وینې، نه، نه ! نه یې پرېږدم... نه داسې مه کوه، بې رحمه کېږه مه، ولې به بې رحمه نه شم، ولې به داسې نه کوم، که نه، نن شپه به هغه بل ظلم کوي.))

سرور وربړد بړد: ((موسکا جانې ! پلار څه درته ویلي وو، چې که پرونۍ د سپندو ورکې شوې پیسې نن رانه وړئ بیا مو لکه مور په تود منقل کېنوي؟ نه، نه ! زه یې نه پرېږدم، تاسو غوسه مه کوئ، نن د دې غمونو سلسله ختموم.))

هغه کرار کرار دروازې ته نږدې شو. دروازې ته په ورنږدې کېدو سره یې مارتول پر ځمکه خوشې کړ، ور یې بېرته کړ، چې ووځي خو ژر بېرته پښه نیولی شو: ((نه خورکیو ! مه وېرېږئ. هغه تاسې نه په عذابوي.))

سرور خپل سر کلک ونیو: ((اوخو ما مه مجبوروئ که نه ! دومره ترې وېرېږئ، نه، نه ! بل چېرې مه ځئ. زه هغه نه پرېږدم، چې تاسې وځوروي، ومې ویل که نه ما مه مجبوروئ، چې ختم یې کړم، نه نه ! دا کار نه کوم، هغه مو نه وهي. څه ! دا مې څه ووې، نه یې وهي، ولې به یې نه وهي، ولې به یې پر تود منقل نه کېنوي، هغه خو څو ځلې دا کار کړی، ولې خپله وړه وربړه یې، چې د بېر ژړل پر تود منقل نه وه سوځولې. نه، نه ! نه یې پرېږدم.))

سرور په بېړه ځمکې ته ټیټ شو، مارتول یې راواخیست او په بېړه له تاکاوۍ نه بهر شو.

***

تېر مازیګر موسکا او رویا په نه زړه او وېره وېره کور ته راننوتې. رویا وویلې: ((نن خو بیا چا پیسې رانه کړې. پلار به مو بیا ووهي. راځه، چې بېرته لاړې شو. پیسې پیدا کړو.))
موسکا، چې په وېره وېره ورو ورو ګامونه اخیستل؛ کوټې ته ننوته. په کوټه کې د وینو او د خپل پلار د چغزي چغري شوي سر په لیدو یې چیغې کړې: ((پلار جانه! چا ووژلې؟))
۱۳۸۲/۷/۸

ایثار

همدا چې نثار له خپل مور اوپلار نه جلا شو ، پـه بېړه یې تر هغوی مخکې ځان عمومي سرک ته ورساوه. یو ټکسي موټر ته یې لاس ونیو او ډرېور ته یې وویل: ((د نوي ښار پارک))
ډرېور په حیرانتیا ورته وکتل: ((نا بلده را ته ښکارې))
نثار پرې وربرګ شو: ((مطلب؟))
ـ ته چې ولاړ یې همدا د نوي ښار د پارک ساحه ده.
ـ اوه ! ښښنه کوه، فکر مې نه و. ما وې ګني لـه خپل کور نه راوتلی یم. دربېم مکروریان ته مې بوځه.
موټر د وزیر اکبر خان مېنې پنځه لسم سرک تـه رسېدلی و ، چې نثار ډرېور ته وویل: ((که نه خپه کېږې بېرته مې پارک ته ورسوه.))
ډرېور موټر وګرځاوه او نثار یې په همهغه ځای کې ښکته کړ، چې څو شېبې مخکې یې پورته کړی و. نثار چې ښکته شو څو ګامه لا مخته نه

و تللی، چې پښنه نیولی شو او په بېړه بېرته په شا راغی، په تګ تګ کې یې خپلو جېبونو ته لاس کړ او تر څو موټر ته رسېده یو پنځه سوه ګون یې د خپلې کرتۍ له ښي بغل جېبه راوویست. همدا چې هغه یې ډرېور ته ورکړ، په چټکو ګامونو د پارک پر خوا رهي شو. ډرېور پرې غږ وکړ: ((وروره ! یو شېبه.))
نثار ودرېد: ((څه وایې؟ بیا خو مې څه سهوه نه ده کړې.))
ډرېور څه پیسې ورته ونیولې: ((هه ! ماتې پیسې دې واخله.))
نثار خپلې پیسې واخیستې، سر یې وخوراوه، یوه ترخه موسکا یې وکړه او بیا د پارک منځته ورغی، په تګ تګ کې له ځان سره لګیا شو: ((په کور کې به ډېر په تنګېدم، دلته ښه ده د ناهېدې دوی کور ته خو به نږدې یم. که تلفون وکړي، ژر به ورشم))
څو شېبې یې پارک ګز و پل کړ، شېبه په شېبه خولې پرې راماتېدې او چې لږ ستړی شو د پارک ختیځې برخې ته، چې څوک په کې نه ښکارېدل، ورغی. یو ګوښه ځای کېناست او له کېناستو سره سم یې د خپلې مور د څو شېبو مخکې خبرې په غوږو کې انګازې وکړې: ((زوی جانه ! نور نو ناهیده هېره کړه، نور نو د هغې د پلار سپکې سپورې نه شو اورېدلی.))
له دې خبرو سره د ناهېدې ژړغونی غږ یې، چې له کور نه د دوی له وتلو سره سم له خپلې مور سره غږېده، تر غوږ شو: ((مور جانې ! تا خو تر دا نن سهاره را ته ویل، چې دا ځل نثار دوی نه نا امیده کوئ، اخر

ولې مو داسې وکړل؟ مور جانې ! پاکه يې درته وايم زه بغير له نثار نه بل چا سره واده نه کوم.))
د نثار په شونډو يوه موسکا خوره شوه: ((ناهيد جانې ! چې ته زما په مينه ولاړه يې نو زه ولې زړه وخورم.))
خو د موسکا دا څپه يې ډېر ژر له شونډو والوته او د ناهېدې د پلار غوسه يې ټول وجود ولړزاوه: ((بې شرمې، بې حيا ! ته دومره شوې، چې اوس زما په مخکې خبرې کوې، تراوسه خو مې څه درته نه ويل، وروسته له دې به درسره وګورم، که بيا مې دا خلک دلته وليدل، زه به ستا او د هغوی خوښ شم. ته هغوی وګوره او مور. ما چې له چا سره لوظ کړی، هغه ته دې خامخا ورکوم، څه فرق کوي، چې همزولی مې دی او بله ښځه لري. شتمن دی شتمن.))
د مبايل زنګ يې د سوچونو لړۍ وشلوله، د موبايل د صفحې پر مخ د ناهيدې عکس ښکاره شو. په بېړه يې موبايل غوږ ته کړ او په ډېرې خوشالۍ يې وويل: ((ها ، وايه، ناهيد جانې، ما هم همدا اوس غوښتل در ته زنګ ووهم،... څه مور جانې ته يې، ناهيده چېرې؟... مورجانې ! زه ناهيده نه شم هېرولی،... څه هغه يې ووهله، کوټه کې يې بنده کړې، تا هيڅ و نه کړ؟ ...څه ته يې هم ووهلې... څه ...نه...نه ! ته موبايل ناهېدې ته وبسه، زه نه غواړم، چې ناهيده له لاسه ورکړم... هله ژر شه مبايل يوسه.))
ډېره شېبه وروسته نثار په مبايل کې په خبرو لګيا شو: ((نه، نه، داسې به نه کوې، زما پخاطر، پخپلې مينې دې قسم، خير دی پلار به دې په

غوسه و، ګوره زما خبره واوره، بس دا دی درغلم... څه پلار دې راغی. بلې بلې، اوف موبایل دې ولې بند کړ؟))
نثار خپل موبایل پر ځمکه خطا کړ، له خپله ځایه راولاړ او د ناهېدې دوی د کور پر خوا په منډه شو. کوڅې ته چې ورننوت، له لرې نه يې ولیدل، چې د ناهېدې پلار خپل لاسونه مروړي او د خپل کور تر مخه لروبر کېږي.
لومړی د هغه په لیدو پښه نیولی شو، خو تر لنډ سوچ وروسته وخوځېد. د کوڅې تر نیمايي نه و رسېدلی، چې د ناهېدې وړوکی ورور يې مخته ودرېد: ((کاکا، کاکا! مور مې ویل، چې رانه شې، پلار مې ستا پخاطر د کور مخې ته ولاړ دی.))
ده لکه، چې د ناهېدې د ورور خبره نه وي اورېدلې، د هغوی د کور په خوا رهي شو. دوه ګامه يې لا نه وو اخیستي، چې هلکي بیا پرې غږ وکړ: ((کاکا! خور مې هم ویل، چې را نه شې.))
نثار ودرېد: ((ناهېدې ویل؟))
- هو!
نثار بېرته وګرځېد او په تګ تګ کې يې خپل جېبونه وپلټل او له ځانه سره يې وویل: ((اوه خدایه! موبایل خو ما هلته ګوزار کړ.))
له دې خبرې سره د پارک په لوري په منډه شو. د پارک ختیځې څنډې ته په رسېدو د خپل موبایل زنګ يې تر غوږ شو. تر څو يې ځان رساوه، زنګ قطع شو. موبایل يې راپورته کړ او څو ځلې يې د ناهېدې نومره

دایل کړه، خو رخ نه شو. همهغلته ځای په ځای کېناست: ((اوه خدایه څه وکړم ! چاره څه ده، نور خو زه لېونی کېږم...))
د موبایل زنګ اوچت شو. ده په چټکۍ هغه غوږ ته کړ: ((سلام پلار جانه ! نه، نه خیر وخېریت دی. همدلته نږدې یم. دا دی خوځېږم... کور ته، چې درغلم ټول حال درته وایم... خدای پامان.))
تېر ماښام د نثار موبایل ته زنګ راغی تر څو هغه له ځایه پاڅېده مور یې ټلفون، چې د الماری پر سر ایښی و راجګ کړ او په خندا یې وویل: ((ناهیده ده))
د ناهېدې د نامه له اورېدو سره نثار نېغ پر خپل ځای کېناست. موبایل یې چې غوږ ته کړ، ورو ورو خولې پرې راماتې شوې، رنګ یې والوت، لاسونه یې په رېږدېدو شول او بې خوده پر خپل ځای پرېوت. مور یې پرې اوبه وشیندلې او ډېره شېبه وروسته، چې په خود شو، په ژړا ژړا یې خپلې مور ته وویل: ((د ناهېدې پلار درواغ وایي، ما ناهیده نه ده وژلې، ما ورسره مینه کړې، مور جانې زه قاتل نه یم، ما ناهیده نه ده وژلې.))
د شپې ناوخته یې سترګې سره ورغلې: ((نثار جانه ! ما همدومره کولی شول، نور مې څه له وسه نه و پوره.))

***

نیمه شپه د نثار مور او پلار د سوې غوښې په بوی له خوبه راپاڅېدل.
۱۳۸۲

په وینو سور ګل

هوسۍ نن ډېره ستړې ښکارېده، سم کار یې نه شوی کولای، له ماسپښینه ترمازیګره ایله نیم پنډ اغزي یې راټول کړي وو، زړه نازړه یې په لور باندې اغزي له بېخه را ایستل. یو بوټی به یې، چې راوویست لس، پنځه لس دقیقې به یې دمه جوړوله.
لمر په غرغړو و، چې دې خپل پنډ وتاړه او هغه یې سپک راپورته کړ، یو دوه ګامه یې لا نه وو اخیستي، چې پنډ یې درز په ځمکه وغورځاوه او له ځانه سره یې وویل: ((نه، نه! دا خو ډېر کم دي، ورینداره به بیا راته غوسه کېږي.))
پنډ یې بېرته خلاص کړ او په بېړه بېړه د اغزو په راوېستلو لګیا شوه.
د اغزو د یوه غټ بوټي په راوېستلو یې په لاسونو کې اغزي ننوتل او دواړه لاسونه یې په وینو سره شول. خپل لاسونه یې په خپله لمن پاک کړل، خو دم شېبه کې د لاسونو له ډېر سوختنه په ژړا شوه. ښه شېبه یې

غلې غلې وژړل او وار له واره یې خپل په وینو ککړو لاسونو ته کتل. په همدې کې یې د ځادر د پېڅکې غوټې ته نظر شو، هغه یې په موټې کې کلکه ونیوه او تر څه سوچ وروسته یې وویل: ((نه، نه! دا مې هسې وپیرل، خیر دی هرڅه چې کېږي، کېږي به، قسمت به مو همدا سې وي. نه، نه! دا سې نه کوم... ښه کار نه دی، مور به مې چاته پرېږدم.))
غوښتل یې غوټه پرانیزي خو ژر پښېمانه شوه: ((نه، نه! نه یې خطا کوم. یوه ورځ به مې په کار راشي.))
په همدې سوچونو کې یې هغه شپې وریادې شوې، چې ورور یې د ورینداري په خبره څو ځلې پزه او خوله ورته وینې وینې کړې وې. کله چې به ډېر په غوسه و او د دې په وهلو یې خوا سړه نه شوه، په شپو شپو یې نهره ساتله او په یوه تیاره کوټه کې به یې بندوله. هغې ته ور یاد شول، چې میاشت دمخه جبار د پښو په تلو دا سې بد بد په شنو لښتو ووهله، چې بیا ډېر وخت له ډېره درده په لاره نه شوای تلی. د دې شیبو په یادېدو سره یې په یوې ترخې موسکا غوټه لا نوره پسې کلکه کړه. په وروستي ځل یې، چې بیا خپلو لاسونو ته وکتل او هغه یې خپلو سترګو نږدې ونیول، له ځانه سره یې وویل: ((پلاره تا همدې ورځې ته یوازې پرېښودمه، تا خو ویل، چې ما به لکه ګل داسې ساتې، راځه خپل ګل وګوره، په وینو سور ګل.))
هوسۍ په ژړا سر شوه: ((پلاره! زه هره شپه په ژړا ویده کېږم، څوک نشته، چې دلاسا مې کړي، اوس مې مور هم په ما منت کوي. دا خیر؛

خو کاشکې یې، چې له مکتبه نه ویستمه، اوس به په اووم صنف کې ومه. زه چاته وژاړم، پلاره، زه چاته وژاړم.))
هوسۍ خپل سر په خپلو زنګنو کېښود او له لړې شیبې چوپتیا وروسته، لکه چې څه ور یاد شوي وي، بیا له ځانه سره لګیا شوه: ((نه دا مې څه وویل ! مورکۍ مې نه ده ملامته، هغه رښتیا وایي، که د دوی خدمت ونه کړو، له کوره به مو وشړي.))
له دې خبرو سره هوسۍ لور ته لاس کړ، په بېړه له ځایه پاڅېده او د اغزو په راټولو بوخته شوه. په دم شیبه کې یې سره له دې، چې لاسونه په سوخت کې وو، د نورو ورځو په پرتله یې تر یو پنډ زیات اغزي راټول کړل او کرار کرار له دښتې د کور په خوا رهي شوه.
پنډ یې ډېر درونډ و او دا یې ترلاندې کړه وړه روانه وه، خو ډېره خوشاله وه، چې نن یې ډېر اغزي راټول کړي. نورې ورځې به یې په لاره کې دوه درې وارې دمه کوله، خو نن یې بې له دمې کور ته ځان ورساوه.
دروازې ته په نږدې کېدو سره یې په زړه کې ګوړې ماتې کړې: ((ورېنداره به مې د پنډ په لیدلو ډېره خوشاله شي او خوږ چای به راکړي.))
هوسۍ دروازه پرانستله. په ډېر زور یې پنډ خطا کړ او خپلې ورېندارې ته یې، چې د سوپې پر سر ناسته وه او چای یې څښه، وویل:
((ورینداري ! نن مې ډېر اغزي راوړي، ډېره یې ستړې کړې یم. لږ خوږ چای راکړه.))

هوسۍ په همدې خبرو خبرو کې کرار کرار سوپې ته وختـه او غوښـتل يې د خپلې وريندارې ترڅنـګ پـر توشـکه کينـي، چې هغـې پـرې بـرچ وهل: ((کم بختې ! لاندې کېنه، توشکه مرداروې، ټوله په خاورو ککړه يې.))

هوسۍ غلې غلې له توشکې راښويه شوه او په عـذر يـې وويـل: ((خيـر دی وريندارې لږ خوږ چای، ډېره ستړې يم.))

ورينداره يې توشکه خپل ځانته کش کړه او په غوسه يې وويل: ((دا ده د خـان زاده لـور، دوه بـوټي اغـزي يـې نـه دي راوړي او خـوږ چـای غواړي.))

د وريندارې په دې خبرې، په لوړ غـږ يـې وويـل: ((خولـه دې نيسـه ! پـه پلار به مې نه لګېږې، هرڅه چې وايې ما ته وايه.))

وريندارې يې له ځايه پاڅېده، دا يې لـه لاسه ونيـوه او لـه ځانـه سره يې راجګه کـړه: ((ځـه، ځـه ! غوجله پاکـه کـړه، مـور دې هسـې بلا وهلې، ناروغي بانه کوي، يو ديګ پخولو باندې ساعتونه تېروي.))

هوسۍ ته غوسه ورغله او په دومره زور يې خپـل لاس راکـش کـړ، چې که وريندارې يې ځان نه وای راټينګ کړی، له سوپې لاندې رالوېده.

- مردارې، بدسترګې، چې وروړ بدمخی دې راشي زه به ستاسې چاره پرې وکړم، نوره مو يوه شيبه هم په دې کور کې نه پرېږدم.

د هغوی په شورماشور د هوسۍ مور، چې سر یې په دستمال تړلی و، په ډېره خوارۍ، چې نږدې وه راولوېږي، له کوټې راووته: ((څه خبره ده؟ څه شوي؟ شور مه کوئ.))
هوسۍ د هغې په خوا ورمنډه کړه او په غېږ کې یې ونیوه. خو مخکې له دې، چې هوسۍ څه ووایي، ورینداره یې وغړمبیده: ((بدسترگې دې له لاسه کش کړم، نږدې له سوپې لاندې غورځېدلې وم، بدبختـه خاني کوي،رانه چای غواړي.))
مـور هوسـۍ پـه مـخ پـه څپېړو ووهله: ((بـدبختې... هـه... هـه خپل...هه...هه حد نه پېژني... که بیا دې... داسې وکړل... هه...هه پخپلو... هه..لاسو دې... له...دنیا... تې... ره...ومه.))
د مور په دې خبرو هوسۍ په منډه کوټې ته ننوته او تر ماسخوتنه پورې یې مور خپلې نږور ته زارۍ کولې، چې خاوند ته څه ونه وایي.
ماسختن همدا، چې د هوسۍ ورور راغی، ښځې یې په ژړا وویل: ((جباره څو ځلې مې درته وویل، چې مور او خور دې اصلاح کړه، د ساتلو نه دي، خدای به نه غوښته که نه، نن دې خور د گور مېلمنه کړې وم.))
جبار بد خپلې مور ته وکتل او بیا یې چیغې کړې: ((هوسۍ چېرې یې، والله که نور د ژوند څکه رانه وکړې، بد سترگې، اوس دومره شوې، چې پخپلې ورینداره لاس اوچتوې.))
جبار په منډه هغې کوټې ته ورمنډه کړه، چې هوسۍ په کې ویده وه. همدا چې کوټې ته ننووت، مور یې د هغه پښو ته ځان وغورځاوه: ((

زویه !... خیر... دی. کم... هه ...هه... عقله ده، کار مه... پرې لره، ما ...ډېره ووهله، خیر دی.. زه به یې... وپوهومه، خیر...))

جبار د خپلې مور خبرې پرې کړې: ((که پوهوله دې، تراوسه به دې ملا کړې وه، نور نه کېږي، اوس به زه داسې سبق ورکړم، چې بیا خپلې ورینداره ته بر هم ونه ګوري.))

جبار خپله مور ټیل وهله، هوسۍ یې له وېښتو راونیوله او له ځایه یې راجګه کړه خو، چې کتل یې په هوسۍ کې دمه نه وه او له خولې یې ځګونه روان وو.

۱۳۷۳

د سرطان کیسه

واده ته د یوې اوونۍ په پاتې کېدو زیبا ورځ په ورځ خپله تازه ګي له لاسه ورکوله. له واده نه یوه ورځ مخکې هغه سخته ناروغه شوه او کورنۍ یې سهار له ملا اذان سره هغه روغتون ته بوتله. روغتون ته په رسېدو ، بې هوښه شوه. ماښام مهال و ، چې یو څه په خود شوه، اخوا دېخوا ته یې اوتر اوتر وکتل، همدا چې پر خپل نامزاد یې سترګې ولګېدې، غریو جنه شوه، په بېړه یې سترګې بلې خوا ته واړولې او په دم شېبه کې سخته تبه پرې راغله.

د هغې معالج ډاکتر، چې دا شېبه د هغې د خپلوانو تر منځ ولاړ و ، د هغې خپلوانو ته وویل، چې زیبا له خپلې مور سره یوازې پرېږدي. له روغتون څخه د زیبا د خپلوانو په وتو سره، ډاکتر هغې ته څه درمل ورکړل او له کوټې نه په وتو وتو کې یې د هغې مور ته وویل: ((درمل کرار کرار پرې خوب راولي، چې وارخطا نه شي.))

څو شېبې وروسته زېبا ، په هماغه بې خودۍ کې په ژړا شوه او په ژړا ژړا کې یې وویل: ((ما خو ته داسې نه ګڼلې، اخر څوک همداسې کوي؟))

د هغې مور وارخطا شوه او پرې غږ وکړ: ((لورې ! دا ته څه وایې، ما څه کړي، ته ولې ما نه خپه یې؟))

ـ څه؟ ته لا خپله پوه هم نه منې، ما داسې نه ګڼلې.))

مور یې په ژړا شوه او هغه یې په وچولي ښکل کړه: ((لور جانې دا ته څه وایې؟ کومه پوه؟ ما څه کړي، د خدای پخاطر، لورې دا ته څه وایې؟))

ـ نه ! نه یې درسره منم، ته خو پخوا داسې نه وې، دا یو دم ولې داسې شوې، تا خو زما سترګو کې اوښکې نه شوې نه لیدای، دا اوس څنګه زما د اوښکو په تماشه یې، ولې نه منې، چې ملامتي ستا په غاړه ده.

ـ لور جانې ! د خدای خاطر وکه ، وو ایه ما څه کړي، چې زه ملامته یم؛ ما خو څه نه دي کړي، دا ته څه وایې؟

ـ ښه چې نه یې منې، مه یې منه، زما له ناروغۍ دې، چې اوربدلي لرې لرې ګرځې.

ـ لورجانې ! دا څه وایې، خدای دې ستا بد خواهان مړه کړي، منم ! هر څه چې وایې منم، خو د مرګ خبره، چې بیا و نه کړې، ستا له مرګ سره خو به زه هم مړه شم، بې له تا نه نور مور څوک لرو ، ما خو د ځان پخاطر، چې یوازې پاتې نه شم، مېړه ته هم نه ورکولې، د نصیب

کارونه وو، چې زه راضي شومه، چې... د زېبا مور یو دم غلې شوه او ژړیې و پوښتل: ((څه دې وې، چا تـه دې وې، دا څه دې ووې، څوک ښيې، وئ خدایه خاورې مې په سر شوې، دا نجلۍ څه وایي؟))

- چا ته وایم، خو تا ته وایم ډېر بې غوره یې، ته هم ځان ته مئـین وایې، ته هم وایې، چې عاشق یمه، مینه او عاشقي همداسې وي. نه نه! نور زما او ستا تر منځه هیڅ هم نشته، ښه شوه، چې ژر مې وپېژندې، پام چې نور زما نوم وانه خلې.

د زېبا مور په زوره زوره وژړل. د هغې لـه ژړا سره ډاکتـر خـونې تـه راننوت: ((سویلۍ ترور! خیر دې وي ولې ژاړې؟))

سویلۍ په ژړا زېبا ته ګوته ونیوله: ((غوږ شه، چې دا زما بد بخته څه نه وایي.))

ډاکتر زېبا تـه ورنـږدې شو، زېبا هغسې لګیا وه: ((شابه ډېر د وختـه راغلې!!!... کاشکې سبا راغلی وې... خیر مینه درسره لرم، که نه ته خو د ښنلو نه یې... څه! ناروغ یې... څه درباندې شوي؟ سرطان یې... نه، نه! ته دروغ وایې...))

د زېبا له دې خبرو سره مور یې بې خوده شوه. ډاکتـر پـه بلـه خونـه کې د هغې د بستري کولو بند وبست وکړ. کله چې پـه هوښ راغلـه، ډاکتـر ورته وویل: ((تروري! ولې څه کیسه وه، سبا که زه نورو ته ستا کیسه وکړم، څومره به وخاندي.))

د زېبا مور ورته بد بد وکتل: ((دا ښه شوه، دا خو زموږ د عزت خبره ده، تا نه اورېدل، چې هغې څه نه ویل، که دا سې وشي موږ خو به له شرمه مړه شوو.))
ډاکتر وخندل: ((تروري ! ته مې، چې دلته بستر کړې، زیبا را ویښه شوه، ستا کیسه مې ورته وکړه، خواره هم شرمېده او هم یې په کټ کټ خندل، خو خدای دې خیر پېښوي.))
د ډاکتر له دې خبرې سره د زېبا مور نېغه پر خپل ځای کېناسته: ((څه دې وویل؟ خدای دې خیر پېښوي، ولې !؟))
ډاکتر په خندا شو: ((هیڅ نه، غوښتل مې یو څه، و مې ویل بل څه.))
ډاکتر ته لکه، چې څه ورپه یاد شوي وي؛ تر لنډې چوپتیا وروسته یې وویل: ((هو رښتیا ! ستا سې لور کیسې لیکي، هغه دا څه موده پر یوې کیسې کار کوي. د هغې کیسې موضوع همدا سې یو څه ده. ستا سې لور نام خدا ډېره ښه لیکواله ده، کاشکې پر هغې باندې مو پوره زده کړې کړې وای. خو ګوره خاوند ته یې ووایه، چې زده کړو ته یې پرېږدي.))
ډاکتر تر څه چوپتیا وروسته وویل: ((جالبه دا ده، چې هغه په بې هوښۍ کې هم پر خپلې کیسې کار کاوه.))
د زېبا مور یو څه چورتي غوندې شوه او له ډېر سوچ نه وروسته یې وویل: ((دا سهي ! خو هغه بله خبره دې هېره شوه، هغه اول چې دې وکړه، هغه د خیر ...))

ډاکتر یو سوړ اسویلی وکېښ: ((په معاینـاتو کې یې یـو څه د سرطان خطر...))
د زیبا مور یوه اوچته کړیکه وکړه. د هغې له کړیکې څه شېبه وروسته زیبا په منډه او په خندا خندا کوټې ته راننوته او د ډاکتر پـه لیدو یې وویل: ((ډاکتر صاحب ! ډاکتر صاحب ! هغه کیسه مې بشپړه کړه، هغه د سرطان کیسه.))
۱۳۷۸

وروستۍ دوکه

شیبا یو ساعت مخکې ډېره خوشاله له ښوونځي ووته. خپل ساعت ته يې وکتل او بیا په چټکو ګامونو په لاره پلې شوه. خوشالي یې شېبه په شېبه زیاتېدله او لا نور يې هم خپل ګامونه ګړندي کول. تر یو ځایه پورې، چې راورسېده، له ځانه سره یې وویل: ((زه هم عجیبه لېونۍ یم، خو په موټر کې به راتلم، هسې ځان ستړی کوم.))
هغې شا ته وکتل او بیا ځای پرځای د سړک پرغاړه ودرېده، چې کوم موټر ته لاس ونیسي، خو دم شېبه خیالولې شوه: ((نه! ولې بېړه وکړم، پرېږده، چې لږ وځوربږي، دومره وخت ما ورته انتظار وکړ اوس یو څو شېبې دې دی سخته تېره کړي.))
په همدې سوچونو کې بیا پلې وخوځېده.
هغې ایله یو کال وروسته له حامد سره کتل. نن سهار هغه ورسره په موبایل کې خبرې کړې وې او ترې غوښتي وو، چې مازیګر وزیر اکبرخان پارک ته ځان ورسوي، شیبا له هغه سره په موبایل کې تر

خبرو وروسته په بیړه له کوره وتې وه او خپل موبایل یې په کور کې هېر کړی و او اوس یې ارمان کاوه، چې کاشکې یې موبایل ورسره وای او اوس یې په تګ تګ کې له حامد سره خبرې کړې وای. هغې وار په وار شکرونه ایستل، چې خپل ورک یې پیدا کړی دی، خو له دې خیالونو سره یوځل فکرمنه شوه او له ځان سره یې وویل: ((د حامد دوی، چې کور دلته نه شته))
خو ژر یې فکر بدل شو، کېدلی شي له خپلې کورنۍ سره راغلی وي، دې فکرونو پسې واخیسته او له ځان سره لګیا شوه: ((هغه ولې دومره ناوخته وعده راسره کېښوده، هسې نه د شپې مې ایساره کړي، زه خو یې له خبرې هم نه شم تېرېدای.))
له دې فکر سره هغې ته وریاد شول، چې څو کاله مخکې یوه شپه یې حامد خپل کور ته بللی و او هغه تر نیمې شپې ورسره و او دواړو د مینې خبرې سره کولې. په همدې فکرونو کې شیبا په ښښه شوي ځای ته ورسېده، خپل ساعت ته یې وکتل، پوره په وخت رارسېدلې وه، شاوخوا ته یې نظر وکړ، خو حامد یې په نظر رانغی، پریشانه شوه، اوتر اوتر یې هاخوا دېخوا وکتل. څو شیبې وروسته یو لوکس موټر د هغې ترڅنګ بریک ونیو او د موټر له منځه پرې غږ وشو: ((راځه راپورته شه.))
غږ یې وپېژانده، حامد و، موټر ته وختله او نږدې وه، چې له ډېرې خوشالۍ حامد ته غاړه وځي، خو له ډرېور نه حیا ورغله. موټر

ترمانبامه په ښار کې هاخوا دیخوا تاو راتاو شو. تېر مانبام موټر د یوه کور مخې ته، چې نه معلومېده کوم ځای دی ودرېد. کله، چې له موټر نه راکښته شول، حامد ورته وویل: ((دا زموږ کور دی، ځه چې د ننه لاړ شو.))
شیبا، چې د مانبام خړې وار خطا کړې وه، بې له ځنډه یې وویل: ((حامد جانه! نه مننه، نن نه شم کولای، سبا سهار به درشم، اوس مې خپل کور ته ورسوه.))
حامد په کټ کټ وخندل: ((لېونۍ! څه دې وویل خپل کور ته!؟ دا کور لکه، چې درته پردی ښکاري، اصلي کور خو دې همدا دی، راځه راځه بیا به دې ورسوم.))
د حامد له دې خبرې سره شیبا لاس په لاس ورسره کور ته ننوته، د ننه په کور کې چو په چوپتیا وه. اند ښنمنه یې وپوښتل: ((دومره ناوخته، خو هم نه دی، چې موراو خویندې دې ویدې وي، هیڅ غږ و غوږ یې نشته، ولې؟))
حامد په کړس کړس وخندل: ((لیونۍ! ته خبره نه یې، چې هغوی نه دي راغلي، ځکه خو مې راوغوښتې، چې لږ په ازاده او خلاص زړه سره وغږېږو، یاد به دې وي، چې تا یوه شپه خپل کور ته بللی وم او د خپلې وربنداري له وېرې، چې په بله کوټه کې له خپلو ماشومانو سره ویده وه، داسې ورو ورو غږېدې، چې ما دې هم غږ نه اورېده، نن شپه

ترسهاره په لوړ غږ غږېږه، هېڅوک به دې غږ نه اوري او له چا وېره به هم نه درځي.))

شیبا موسکۍ شوه او له حامد سره یوې کوټې ننوته، کوټې ته په ننوتو حامد له شیبا نه لاسونه تاو کړل او څو شیبې وروسته یې شیبا ته وویل: ((څنګه ده ما درته نه ویل، چې له چا به ویره هم نه درځي، څنګه بې پروا مې غېږې ته راغلې. هغه شپه دې یاد ېږي، چې وربنداره دې راباندې راغله او تا ورته عذرونه کول او پښو ته یې وغورځېدې، اوس هېڅوک نه شته، چې پښو ته یې ولوېږې.))

دوی لا په همدې خبرو کې وو، چې دروازه وټکیده او حامد بهر ووت. څو شیبې وروسته له خپلو څو تنو ملګرو سره د مېلمنو کوټې ته ننووت. کله چې بېرته راغی، شیبا ترې وپوښتل: ((دا څوک دي؟))

حامد بیا ترې لاسونه تاو کړل: ((دا مې ملګري دي، نن شپه زما مېلمانه دي، ما غوښتل، چې ستا د لاس پخلی وخوري.))

شیبا په ډېره مینه دیګ وکړ. کله چې خواړه تیار شول، حامد شیبا ته وویل: ((دا زما ډېر خواږه ملګري دي، دا سې ملګري، چې تر وروڼو هم ډېر راته ګران دي، هغوی غواړي تا وګوري راځه، چې ورشو.))

شیبا بې له دې، چې څه ووايي له حامد سره د مېلمنو کوټې ته ننوته او تر روغبړ وروسته یې غوښتل له کوټې ووځي، چې له مېلمنو څخه یو تن پرې غږ وکړ:((تاسې هم له موږ سره ډوډۍ وخورئ، خوشاله به شو.))

خو شيبا له کوټې ووته. څو شيبې وروسته حامد ورپسې رااووت او ورته يې وويل: ((ملګري مې ډېر تينګار کوي، راځه چې لاړ شو، دلته به څه يوازې کينې.))
د حامد په ټينګار، شيبا د مېلمنو کوټې ته ورغله او په دسترخوان ورسره کښېناسته. همدا چې څو مړۍ وروسته يې يو ګيلاس اوبه وڅښلې، په څو شيبو کې سر پرې وڅرخېد او بيا ترسهاره په ځان پوهه نه شوه. سهار يې، چې کله په اوښلنو سترګو حامد ته وکتل، هغه په خندا ورته وويل: ((ډېره مننه، چې زما ست دې قبول کړ. زه نن ډېر ته روان يم، بيا چې راغلم خبر درکوم، خو حيران يم، چې په کور کې به څه بانه کوې.))
حامد لا خپلې خبرې نه وې بشپړې کړې، چې دې ورته وويل: ((تا سره په مينه کې ډېرې بهانې او دوکې مې له خپلې کورنۍ سره وکړې، خو ستا دوکه به څنګه شي، ستا دوکه؟))
حامد هغې ته يوه درنه څپېړه ورکړه او بيا يې وويل: ((ما خو څه دوکه نه ده درکړې، تا پخپله له ځانه سره دوکه کړې، هر څه دې له خپله لاسه کړي، ته راپسې شله وې.))
شيبا په مات زړه د حامد له کوره ووتله. مازېګر مهال خپل کور ته ورسيدله. په کور کې ډېره ګڼه ګوڼه وه، خپل خپلوان يې ټول راغلي وو. کور ته، چې ننوتله مور يې ترې لاسونه تاو کړل: ((لورجانې ! ته چېرته وې، زمونږ خو دې زړونه بوت وويستل.))

هغې د مور په غېږ کې ټول خپل خپلوان له نظره تېر کړل او بیا یې وویل: ((زه مې د خاله د نږور کره ومه))
همدا چې هغې دا خبره وکړه ، د خاله زوی او ښځه یې کور ته راننوتل. د هغوی په لېدو سر پرې وڅرخېد ، پړمخې پر ځمکه پرېوته او خپله وروستۍ دوکه یې ونه شوای زغملای.

۱۳۸۳ اوړی

اغېز

د لیني موټرو تم ځای ته نږدې ضمیر بیا ښښه نیولی شو او لمید ته یې، چې چټک چټک پر لاره روان و؛ وویل: ((زړه راتـه وایي، چې سم کار مو نه دی کړی، راځه بېرته وګرځو.))
لمید پرې په غوسه شو: ((عجب! بېرتـه وګرځو، زړه چې دې نه و، لـه اوله به دې ویلي وو، اوس کار له کاره تېر دی. بیرته ګرځېدل مو ګټه نه لري. چټک شه، هسې نه نا وخته شي.))
ضمیر زړه نا زړه په لمید پسې روان شو. موټر ته، چې پورتـه کېدل، ضمیر بیا لمید ته وویل: ((که ته و پرېږې، ټوله ملامتي به زه ومنم.))
لمید هغه تر مټه ونیو او په زوره یې په ځان پسې موټر تـه وخېژاوه. تر سروبي پورې ضمیر غلی ناست و، خو سروبي ته، چې ورسېدل، بیا په خبرو راغی: ((اوس خو راغلو، خو دې تـه حیران یم، چې هلتـه بـه څه کوو. چېرته بـه ځو، د چا کره بـه ځو، هلتـه خو زموږ کوم شناخته هم نشته، څه به کوو؟))

لمید په خندا شو: ((عجب ساده یې، شناخته باندې څه کوې؟ رنګ یې ورک که، څه ته وتلې یو، چې بیا به پر خپلو ورځو. که کوم خپل ته ورشو هغوی به کور ته خبر ورکړي. له خپلو تېرېږه.))
سرخکانو ته نږدې موټر وران شو. له موټر نه په ښکته کېدو ضمیر، لمید ته مخ واړاوه خو مخکې له دې، چې دی څه ووایي، لمید ورته په غوسه وویل: ((چوپ! نور، چې څه و نه وایې، پخپلو پوده خبرو دې زما ماغزه وخوړل))
د موټر جوړول ډېر وخت ونیو، د ماښام خړه په لګېدو وه، چې کلینر ورغږ کړل: ((راځئ! چې ځو پخیر، موټر سم نه دی جوړ، کرار کرار به ورځو، ایله ما سختن ښار ته ورسېږو.))
موټر ته د روانېدو پر وخت ضمیر کرار کرار په ژړا شو. لمید هغه تر لاسه ونیو او په خندا یې وویل: ((اها! دا دی نارینه! څه وړوکی خو نه یې، دولس کلن هلک یې، پلار مې، چې کیسې کولې، یې، نهه کلن و، چې په روزي پسې له کوره وتی و، ته خو ترې دوه درې کاله لا مشر یې، بې غیرتي مه کوه، هله شابه، چې موټر حرکت ونه کړي.))
دواړه د موټر جنګلې ته وختل. جنګلې ته په ختلو ضمیر بیا په ژړا شو. لمید د هغه پر ولې لاس کېښود: ((اوس له کوره ډېر لرې راغلي یو، شرم دی، چې بېرته وګرځو، همزولي مو که خبر شي ډېر به راپورې وخاندي.))

ضمیر په ژړا ژړا کې ورته وویل: ((زه اوس د بېرته تګ په غم کې نه یم، خو وېرېږم.))
-له څه شي وېرېږې؟
-که کاروبار پیدا نه شي، که کوم خطر راپېښ شي؟
-ما دومره بې غېرته نه ګڼلې، کاشکې ته مې هیڅ له ځان سره نه راوستې. کرار کرار په ما کې هم وېره پیدا کوې.
له دې خبرو سره لمید ضمیر ته پر مخ څپېړه ورکړه: ((که دا ځل دې بیا د ډار خبرې وکړې، له موټر نه دې خطا کوم، چې مړ شې، بې غیرته.))
ضمیر ته د لمید خبرو او څپېړې غوسه وروسته او په لوړ غږ یې وویل: ((پام، چې بیا دا چټې خبرې و نه کړې، زه درته څه نه وایم تا فکر وکړ، چې زور به دې نه لرم. داسې نه ده که بیا دې غوسه راوسته، داسې دې خمبېره کړم، چې پخپله ووایې شاباس.))
د ضمیر دې خبرو لمید خوشاله کړ: ((افرین شاباس! اوس پوه شوم، چې نارینه یې ماشوم نه یې، اوس مې باور وکړ، چې بیګانۍ فلم در باندې تاثیر کړی.))
لمید څو شیبې څه سوچ کې لاړ او بیا یې وویل: ((فلم کې دې و نه کتل، چې هغه پنځه کلن هلک څنګه د پلار له ظلم او غوسو نه له کوره ووت او بل ښار ته لاړ، هلته یې کاروبار شروع کړ، پیسه داره شو او بیا یې یوې جلۍ سره عاشقي وکړه، هغه هلک هم کار کاوه، هم سپورت، تا ولیدل چې وړوکوالي کې څنګه خوار و عین لکه ما او تا

غونډۍ، اخر څومره غټ او باډي بلدر شو، هیڅا یې هم زور نه لاره. اخر پلار هغه ته مجبور شو او هغه نه یې ښېنه وغوښته. زه او ته به هم هغسې شو، پیسه داره به شو او د خپلې خوښې کار به کوو، له چا نه څه کم یو.))

ضمیر ته د لمید دې خبرو خوند ورکړ، په سوچ کې لاړ، فکر یې وکړ، چې غټ شوی دی، پیسه داره دی، له یوې نجلۍ سره یې د یارانې تار غزولی او په یو باغ کې له هغې سره په ګډا او سندرو بوخت دی.

هغه او لمید په همدې سوچونو کې وو، چې کلینر غږ وکړ: ((هئ! راځئ، ښکته شئ! ښار ته را ورسېدو. لکه چې د موټر سورلۍ خوند درکړی، هلئ شابه راښکته شئ.))

ضمیر او لمید له موټر نه راښکته شول، خو دېته په چورت کې وو، چې څه وکړي او شپه چېرته سبا کړي. په پوښتنو پوښتنو د یوه هوټل مخې ته ودرېدل. کله چې یې د هوټل له مشر سره خبرې وکړې، هغه ورته ډېره جګه کرایه وښوده. له ډېر سوچ نه وروسته دواړه په دې سلا شول، چې د خپل یو خپلوان کور ته لاړ شي. لمید خپلوانو ته بانه وکړه، چې پلار یې دلته څه سودا پسې رالېږلي او هغه پخپله ناروغ دی.

***

سهار د وخته د تورخم هډې پر خوا روان شول. له تورخم نه د اوښتو پر مهال پاکستاني پولیسو ودرول، غوښتل یې دواړه له ځان سره ټانې ته

بوځي، چې شور يې جوړ کړ او په ژړا شول. پوليسو پرې وار ګوزار وکړ او هغوی يې په ځان پسې کشول، چې يو تن د نورو خلکو له منځه رامخکې شو او هغه دواړه يې په دې نامه، چې خوريونه يې دي له پوليسو راخوشې کړل.
دواړه يو ګوښه ځای کېناستل او په ژړا سر شول. تر ځو شېبې ژړا وروسته لميد وويل: ((ضميره ته ولې نه غږېږې، ته ولې نه وايې، چې کور ته لاړ شو؟))
ضميروويل: ((زما ويل څه فايده کوي، ته يې نه منې.))
لميد په ژړا وويل: ((ته وو ايه که ما ونه منل په مخ مې په څپېړه ووهه، فقط غواړم، چې ته وو ايې او ستا په خبره بېرته وګرځو))
- ولې زما په خبره؟
- په دې، چې که بيا په بېرته ګرځېدو پښيمانه شوم نو وبه وايم، چې د ضمير په خبرو راګرځېدلی يم، نه پخپله خوښه.
۱۳۸۴

دښمني

تياره ماښام هغه سترې ستومانه په بېړه زمو ږ کلا ته راننوته، د کلا دروازه يې په ځان پسې وتړله او دروازې ته تکيه شوه. دا چې اوله کې چا و نه پېژندله ټول وارخطا شوو او په وېره وېره د هغې پر خوا وخوځېدو. که څه هم هوا يخه وه، خو پر هغې خولې راماتې وې، ساه يې بنده بنده کېده. هغه مو راپورته کړه او کوټې ته مو راوستله. د څراغ په رڼا کې مې مور وويل: ((اوه ! دا خو د ګل مير اکا لور ګل ځانګه ده، همدا نن يې نکاح وه.))

مو ږ ټول غلي د هغې سر ته ولاړ وو، تر ډېرې شېبې هغه چوپه خوله وه، هاخوا د پخوا يې کتل راکتل او يوه عجيبه وېره يې په سترګو کې ښکارېده.

د شپې مور مې له هغې سره په جلا کوټه کې ويده شوه. زه، پلار او خويندې مې په بله کوټه کې ويده شوو. تر سهاره پورې مو ږ ته هيڅ خوب رانغی، ځکه همدا چې مو ږ له هغې کوټې راووتو د هغې او زما د مور خبرې شروع شوې او هره شېبه وروسته يې په زوره زوره ژړل.

سهار همدا ، چې د چای څښلو په خاطر ټول په یوه کوټه کې سره راغونډ شوو ، مور مې پلار ته په غوږ کې څه وویل، خو موږ پرې پوه نه شوو.
پلار مې یوه شیبه په څه سوچ کې لاړ او بیا یې وویل: ((سمه ده، د خدای به همدا رضا وي.))
زما د پلار په خبرو ګل څانګه لکه ګل وغوړېده او ما دا احساس کړ، لکه چې وېره ترې په کډه شوه.
تر چای څښلو وروسته پلار مې یو لیک ولیکه او ما ته یې راکړ: ((زویه ! بر کلي ته لاړ شه او دا ګل میر خان ته ورسوه، ښار ته هم ورشه، خپلو وروڼو ته وو ایه، چې درې واړه کور ته راشي.))
زه چې له کوره راوتم، پلار مې ټوپک را واخیست، په پاکولو یې بوخت شو.
ما د پلار حکم په ځای کړ او مازیګر مهال یوازې د کور پر خوا رارهي شوم. چې کلي ته راننوتم حالت بدل و ، ټول کلیوال مو له ټوپکونو سره په بامونو کې ګزمې کولې. خپلې کلا ته، چې رانږدې شوم، سترګې مې پر خپلو وروڼو ولګېدې، درې واړه د کلا په دریو برجونو کې په څار بوخت وو. ووېرېدم او په منډه کلا ته ننوتم.
مور مې زما په لیدو په خوشالۍ زما پر خوا رامنډې کړې، زه یې غېږ کې ونیولم او ویې ویل: ((تر اوسه چېرته وې؟ زموږ خو دې نفس را وکښه.))

ګړۍ نیمه وروسته په کلي کې د ډزو اوازونه پورته شول، ښه شېبه ټوپکې وچلېدې، ماسختن مهال د کلي دوه، درې تنه سپین ږیري زمونږ کره راغلل او په حجره کې زما له پلار سره په سلا مشورو سر شول. هغوی چې وتل پلار مې پرې غږ وکړ: ((دې ما ته پناه راوړې، زما که سر هم پرې لاړ شي، پروا نه شته، زه د کلیوالو مرستې ته اړ نه یم، خو چې کلیوال زما د مرګ تماشه غواړي دا به را ته ګرانه تمامه شي.))
نیمه شپه د کلا ور وټکېد، مشر ورور مې په زوره غږ وکړ: ((پلاره ! د کلي سپین ږیري دي.))
پلار مې له برج نه راکښته شو او له سپین ږیرو سره حجرې ته لاړ. ما ته، چې د هرې شېبې په تېرېدو سره عجیب غریب سوالونه په ذهن کې پیدا کېدل له ځانه سره مې پرېکړه وکړه، چې باید د هغوی خبرې واورم، چې څه وایي. په همدې خاطر د حجرې د کړکۍ تر څنګ ودرېدم. پلار مې وویل: ((زه پوهېدم، چې زما کلیوال بې همته نه دي او ما یوازې نه پرېږدي. اوس، چې تاسې راسره شوئ، د دنیا پروا مې نشته، دا خو لا قوماندان میرک دی. زه پوهېدم، چې زما کلیوال د حق پر خوا درېږي، اخر دا خو ظلم دی، چې شپاړس کلنه نجلۍ دې پنځه پنځوس کلن چرسي بوډا ته په نکاح شي.))

د میرک د نوم په اوریدو وېښتان مې زیږه شول، هغه ډېر خطرناکه سړی دی، ټول کلیوال ترې وېرېږي، بغیر زما له پلار نه، چې بد بد ورته ګوري او ځو پلا یې ورسره شخړه هم راغلې.))

سهار ناوخته له خوبه پاځېدم، هاخوا دېخوا مې وکتل، خو ګل ځانګه مې تر سترګو نه شوه، مور ته مې ورغلم او پوښتنه مې ځنې وکړه.

هغې وویل: ((زویه ! هغه په خپل بخت پسې ولاړه.))

ما خپلې مور ته وکتل، هغې وویل: ((زویه ! هغه مو د خپل ما ما له زوی سره بل ولایت ته ولېږل، اوس به له میرک سره موږ ګز و پل کوو.))

اوس، چې له هغې پېښې درې کاله کېږي، لا هم موږ له میرک قوماندان سره په دښمنۍ کې یو. سږ کال مې پلار راته یو ټوپک واخیست او اوس زه د خپل پلار په ځای په ځلورم برج کې پېرې کوم.

نن شپه په برج کې خوب راباندې زورور شو. خوب مې ولید، چې قوماندان میرک بل ولایت ته تللی، ګل ځانګه یې پیدا کړې او هغه یې له خپل مېړه او تنکي زوی سره وژلې ده. له خوبه، چې را ولټېدم، وېرې په سر واخیستم. فکر مې وکړ هسې نه رښتیا میرک ګل ځانګه پیدا کړې وي.

په همدې سوچونو کې وم، چې د کلا دروازه وټکېده، پلار مې ووت. ځو شیبې وروسته یوه زړه ښځه او یو زوړ سړی هم ورسره حویلۍ ته

رانږوتل، په لوړ اواز یې غږ وکړ: ((هئ! زما بچو راځئ راکښېنئ شئ. کیسه تمامه شوه.))
ما خپل ساعت ته وکتل، ملا اذان ته لا وخت پاتې و. ټول ورونه په یوه کوټه کې سره راغونډ شوو، پلار مې وویل: ((دا د ګلخانګې مور وپلار دي، تر اوسه د میرک په بندیخانه کې وو. چرسي میرک پرون ماښام مړ شوی، خپلوان او کلیوال یې د سولې سلا غږ وکړ، ما هم ورسره ومنل.))

۱۳۸۵

نیمګړې مینه

پنځم ځل، چې بیبیا د موبایل زنګ اوچت شو، هوسۍ هغه غوږ ته کړ:
((ګورئ! ازار مه راکوئ، په سهوه ستاسو نومره راڅخه دایره شوې وه. هیله ده، نور زنګ مه راوهئ!))
هغې په ډیره غوسه موبایل بند کړ او په الماري کې یې کېښود. له خپل دستکول څخه یې دوه کتابونه راواخیستل، خو ژر یې هغه بېرته کېښودل او یو بل کتاب یې راواخیست: ((اول همدا خلاصوم، هغه نور خو مې خپل کتابونه دي، دې نه چې خلاصه شوم هغه به وایم. دا خو مې ملګرې سبا بېرته اخلي، ژر ژر یې باید نوټ کړم.))
ګړۍ دوه وروسته یې مور کوټې ته راننوته او ترې وپوښتل: ((پلار خو دې زنګ نه و وهلی؟))
د مور له دې خبرې سره هغه په چټکۍ پاڅېده، له الماری څخه یې موبایل راواخیست او روښانه یې کړ. مور یې بیبیا وپوښتله: ((زنګ یې

نه و وهلی؟ هغه خو ویلي وو ، چې مازیګر طرف ته به خامخا تلفون کوي.))
مور یې دا خبره وکړه او له کوټې په وتو وه، چې زنګ راغی. هوسۍ هغه غوږ نه کړ، خو ژر یې ښېرته بند کړ.
مور یې وپوښتله: ((ولې وار خطا شوې، خیریت خو به وي، څوک و، پلار دې و؟))
هوسۍ وویل: ((نه ! پلار مې نه و، چا په غلطه زموږ نومره وهلې وه.))
درې میاشتې سر په سر بیا هم په هماغه وخت به د موبایل زنګ او چت شو او هوسۍ به هر ځل له زنګ وهونکي څخه هیله کوله، چې بیا زنګ و نه وهي. خو د دریمې میاشتې په اخر کې، هوسۍ به پخپله دې ته انتظار وه، چې زنګ ورته راشي. هغه په همدې فکر کې وه، چې د موبایل غږ او چت شو او هوسۍ په مینه مینه ورسره لګیا شوه: ((چېرې دې لیدلې یم؟ څه ...د مکتب په لاره !...تا څه لیدلې یم، زه خو ځادري په سروم.. رښتیا وایې، زما نومره دې په سهوه دایره کړې وه... خو ګوره ! هر ساعت زنګ مه راوهه ! پلار مې کله کله په کور وي... نه ! ټلفون ما سره نه وي، مور مې ډېر وخت ناروغه وي، پلار مې ډېر وخت په سفر کې وي، موبایل یې زما مور ته اخیستی، چې له حاله یې خبر شي.. نه ! نه کېږي، نه شم کولی... شله کېږه مه... و مې ویل که نه، نه کېږي... زر ګله ولې شله کېږې، مشکله ده... که څوک مو وګوري؟... څه

راته وایې، خو په تلفون کې راته وو ایه... څه ! نه یې وایې... ځه نو زه هم نه شم درتلی... نه، نه ! نه کېږي، نه درځم... مشکله ده...))
سبا او بل سبا بیا زنګ راغی او هوسۍ بیا هم هماغه خبرې وکړې.
بله اوونۍ یې د شپې د خپل مور او پلار خبرې واورېدې، چې هغه یو بډای سړي ته، چې په عمر ډېر پوخ دی ورکوي. پخپله یې زرګل ته زنګ وواهه او چې د خپل پلار او مور له پریکړې یې خبر کړ، په ژړا شوه.
هوسۍ چې چای وڅښه، څادري یې په سر کړه. د خدای پامانۍ په وخت کې یې خپله مور ټینګه په غېږ کې ونیوله او په ژړا له کوره ووته. نږدې مازیګر زرګل او هوسۍ د بل ولایت یو هوټل ته لاړل. درې ورځې وروسته زرګل له هوټل نه ووت او دوه درې شپې، چې بېرته رانغی، هوسۍ وارخطا شوه، د هوټل له خاوند نه، چې د زرګل کلیوال او ملګری و، د هغه پوښتنه وکړه. هوټلي ورته وویل: ((زرګل بېرته نه راګرځي، هغه کلي ته تللی، پلار یې ورته ګوابښ کړی.))
هوسۍ خپلې کوټې ته راغله، خپل شیان یې راټول کړل او د خپل ولایت په لور وخوځېدله. همدا چې خپل کورته ورسېدله، د خپل پلار او مور پښو ته وغورځېدله او ټول حال یې ورته وو ایه. لانجه غټه شوه او د هلک خپلوانو د هغه د بښلو لپاره جرګې پیل کړې. جرګه لس ورځې دوام وکړ او په پای کې جرګه د هوسی په پلار دا ومنله، چې هغه وبښي او خپله لور ورته ورکړي.

د جرګې په بل سبا اوازه خپره شوه، چې د هوسۍ پلار زرګل وژلی. بیا جرګې پیل شوې او جرګه د زرګل د خپلوانو په خوښه فیصله وکړه، چې یا دې هوسۍ ووژله شي او یا دې د زرګل مشر ورور ته په نکاح شي. هغه دوې نورې ښځې هم لرلې. د هوسۍ پلار دا ومنله، چې هوسۍ د زرګل مشر ورور ته ورکړي.
چا دا خبره تر هوسۍ ورسوله. هوسۍ په بېړه له کوره ووتله او تر مازیګره یې ځان په یو لرې ولایت کې یو حقوقي دفتر ته ورساوه. دې دفتر د هغې د ژغورلو لپاره ډېرې هڅې وکړې، خو د هغې پلار و نه منله، چې دا دې ژوندۍ پاتې شي. دفتر بله پرېکړه وکړه او دا دی نن هوسۍ په ناهیلي زړه یو نا اشنا ملک ته روانه ده.
۱۳۸۵

ځانمرګی

له درې ورځو راهيسې د ګلداد فکر خراب و، دم شېبه کې به يې يو سخت ټکان وخوړ او په ځير به يې شاوخوا ته وکتل. هر ځل، چې به سوچونو په سر واخيست، ټکان به يې وخوړ، يو دم به له ځايه راپاڅېد، ګراج ته به لاړ او تر ډېرې شېبې به يې خپل ټکسي موټر ته په ځير ځير کتل. نن هغه بيا هم د خپل موټر تر څنګه ولاړ او په سوچ کې ډوب و. شېبه په شېبه يې رنګ الوت او خولې پرې راماتېدلې. څو دورې له موټر څخه تاو راتاو شو. سر پرې وګرځېد، ځای په ځای موټر ته مخامخ کېناست او په ګډو وډو سر شو: ((نه، نه ! دا موټر بايد خرڅ کړم، که نه په يو لوی رنځ به مې اخته کړي.... نه، نه ! ولې به يې خرڅوم، که يې خرڅ کړم، څه به کوم، زما چې بل کسب وکمال نه زده... نه، نه ! نه يې خرڅوم... که خرڅ يې نه کړم، په رنځ به اخته يم....نه، خرڅوم يې...نه ! نه يې خرڅوم...خرڅ... نه... نه))

لـه دې خبرو سره د هغـه لـه خـولې يـوه او چتـه کړيکـه راوختـه: ((زه څـه وکړم... اوه خدايه څه وکړم، ته لار راوښيه.))
د هغه له دې کړيکې سره مېرمن يې په منډه ګراچ ته راننوته او پرې غږ وکړ: ((د اسد پلاره ! څه دي، ولې دې چيغه وکړه.))
د ګلداد ځـان تـه پـام شـو او ويـې ويـل: ((هـيڅ هـم نـه دي، تـه دلتـه څـه کوې؟))
ـ هيڅ، ستا چيغه مې واورېده. ما وې چې خيريت وي.
ګلداد موسـک شـو: ((تـه هـر څـه تـه ژر واخطـا کېـږې، خيـر و خيريـت دی.))
له دې خبرې سره دواړه مخ په کوټې وخوځېدل. کوټې تـه پـه ننوتـو سـره ګلداد اوبه وغوښتل. تر څو يې ښځې اوبه راوړله، دی خپل چپرکټ تـه تکيـه شـو او بيـا پـه سـوچ کـې لاړ، خـو دا ځـل د سـوچونو لـړۍ يـې ژر وشلېده، مېرمنې يې اوبـه راوړې. ده چې اوبـه وڅښـلې، مېرمنـې يـې ترې وپوښتل: ((دا په تا څه شوي، څه خبره ده؟))
ده خپلې مېرمنې ته وکتل، د هغې پريشـان حالـت وځـوراوه، خولـه يـې جوړه کړه، چې څه ووايي، خو ژر پښيمانه شو او تر شونډو لانـدې يـې ورو وويل: ((نه ! هغه خو ما ته قسم راکړی، قسم څنګه مات کړم.))
له دې سره يو ځل بيا په سوچ کې ډوب او په ګډو وډو سر شو: ((که خرڅ يـې کـړم، زه بـه څـه کـوم، خـرڅ خـوراک بـه څنګـه کـړم. نـه، نـه ! نـه يـې

خرڅوم... که خرڅ يې نه کړم، ټول عمر به عذاب ګالم، دا ښه ده، چې خرڅ يې کړم.))
ښځې يې، چې د هغه دا حالت وليد په ژړا شوه: ((اوه خدايه زما په سړي څه شوي، پخوا چې داسې نه و.))
د هغې د ژړا د غږ په لوړېدو سره ده ټکان وخوړ، خو ژر په ځان کابو شو او په خندا يې و پوښتل: ((ولې ژاړې، څه چل دی؟))
- نور به څه چل وي؟ زما خو دې زړه اوبه کړ.
- ولې داسې وايې، ما څه کړي دي؟
- هيڅ
- نو بيا ولې ژاړې؟
- ستا دا حالت مې ځوروي.
- کوم حالت؟
- دا له ځان سره چې غږېږې، دا دوه ورځې چې دم شېبه په سوچ کې لاهو کېږې او ټکانونه خورې.
ګلداد په خندا شو: ((مين شوی به يم.))
- نه! باور مې نه راځي، کانې دې د مينانو نه دي. خبرې دې بل ور دي، ووايه څه کيسه ده؟
- ته باور مه کوه، خو زه رښتيا وايم، زه مين شوی يم.
- زوړ سړی يې دا خبرې درسره ښې نه ښکاري.
- تا ته به زوړ ښکارم.

- ځه دا خبرې پرېږده سپینه خبره وکړه.
- کومه خبره، لېونۍ !؟
- هغه، چې تا ځوروي.
- ما خو هیڅ خبره نه ځوروي.
ده چې دا خبره وکړه، ښځه يې په ژړا دالېز ته ووتله او په تګ تګ کې يې وويل: ((تر اوسه مې چا ته د خپل کور خبره نه ده کړې، خو اوس مجبوره یم، چې لالا مې راوغواړم.))
څو شېبې وروسته دی هم ورپسې ووت او په خندا يې وويل: ((لکه چې زما په ټوکو خپه شوې، که څنګه؟))
-نه دا ټوکه نه ده، ته سهي حال نه وايې.
ګلداد له کوره ووت. تېر ماښام يې په يو تر پالي موټر کې له بازاره درې بوجۍ وریجې، غوړي او نوره سودا له ځان سره راوړه. د شپې تر ډوډۍ وروسته يې مېرمن ترې وپوښتل: ((په دې وريجو او سودا باندې څه کوې؟))
ګلداد وخندل: ((خو ومې ويل که نه، چې مين شوی يم، د واده ترتيبات نيسم.))
د ګلداد دا خبره په لوښو او زامنو يې ښه ونه لګېده او يو يو له کوټې ووتل. ښځه يې هم له خپله ځايه پاڅېدله، خو ده له لاسه ونيوله: ((کېنه، کم عقلې ! لکه چې تا هم باور وکړ، چې بل واده کوم، واده نه کوم، ختم کوم.))

ښځې يې په حيرانۍ ترې وپوښتل: ((د څه لپاره يې کوې؟ ته خو کال بل کال په خپل پلار پسې ختم کوې. دا د څه شي ختم دی؟))
- ډېر مې مه ځوروه، هسې مې زړه غواړي د خدای په رضا يو ختم وکړم.
- نه اوس نو خدای مې دې غاړه نه بندوي، ستا په خبرو مې بالکل باور نه راځي.
- څه ! دا څه وايې؟
- زه وېرېږمه. حتماً څه شته، خو ته يې پټوې. کاشکې مې لالا دلته وای او هغه مې راغوښتی، تا به اوس د وخته ټول حال ور ته ويلی او موږ به هم درسره زړه نه خوړ.
ګلداد له کوټې ووت او مشر زوی ته يې غږ وکړ: ((راشد جانه ! يو ځل ټول زما کوټې ته راشئ، چې دا د ختم کارتونه وليکو.))
د ختم د نامه په اورېدلو سره ټول لوښې او زامن يې کوټې راغلل او تر ناوخته پورې يې کارتونه وليکل. د کارتونو تر ليکلو وروسته راشد په ټوکه کې وويل: ((پلار جانه ! ما ته خو غوسه په دې راغلې وه، چې زه در نه هېر وم او ځان ته دې واده کاوه، خو پوه نه شوم، چې رښتيا هم خبره څه ده؟))
ګلداد موسک شو: ((زويه ! غم مه کوه، دواړه به يو ځای واده کوو.))

د شپې دوه دري ځلې ګلداد په خوب کې وویرېد، په دربیم ځل، چې ویده شو او بیا یې هم خوب ولید، وویرېد، چیغې یې وکړې او بیا نو خوب ته یې زړه ښه نه کړ او تر سهاره ویښ پاتې شو.

د ختم تر ورځې، دوه دري ورځې بیا هم غلی و او دا یې ونه ویل، چې څه خبره ده، ولې پریشانه دی او په خوب کې وېرېږي؟

د ختم په ورځ کې د ګلداد حال نور هم پسې خراب شو او دم شېبه به وویرېد، ټکان به یې وخوړ. د ډوډۍ ورکولو په وخت، چې پوه شو نور نو له خلکو سره د ناستې او ودرېدو نه دی، خپلې کوټې ته لاړ او کرار پرېوت. مېلمانه ډوډۍ ته ناست وو، چې ده یوه اوچته کړیکه وکړه. د هغه په دې کړیکې سره ټول نږدې خپل خپلوان یې کوټې ته راغلل. ټولو هغه ټینګ ونیو، چې حال ووایي، خو هغه هیڅ هم ونه ویل. ښځه یې یو ګوښه کې کېناسته او په ژړا سر شوه. ده پرې څو واري غږ وکړ، چې غلې شي خو هغې لکه، چې د ده خبرې نه اورېدلې همداسې په ژړا سر وه، خو څو شېبې وروسته یې څه اشنا غږ واورېد، په منډه له کوټې ووتله. لږ ځنډ وروسته بېرته له خپل مشر ورور سره کوټې ته راننوته او هغه ته یې ویل: ((رشید لالا ! خدای خبر د راشد جان په پلار څه شوي، ورځ په ورځ یې حال خرابېږي، هر څومره که یې پوښتو څه نه وایي.))

رشید خان د ګلداد تر څنګ کېناست او تري وپوښتل: ((څه خبره ده، په تا څه شوي، ولې حال نه وایې؟))

ګلداد لومړی ده او بیا نورو مېلمنو ته وکتل.

تر څه سوچ وروسته، رشید خان میلمنو ته معنی داره وکتل، ټول له کوټې ووتل، خو د راشد مور ونه وتله او د وره د پردې تر شا ودرېده.
رشید خان د ګلداد ترڅنګ کېناست: ((ښه اوس خو نور ووتل، حال وو ایه څه کیسه ده؟))
ګلداد مخامخ هغه ته وکتل: ((هیڅ خبره هم نشته، هسې یو دم چورت مې خرابېږي.))
- نه، خامخا څه شته خو ته حال نه وایې.
- باور وکړه هیڅ هم نشته
- ګوره تا تر اوسه خپله هیڅ کومه خبره له ما نه ده پټه کړې، اوس یې هم مه پټوه، کېدای شي یوه د حل لار پیدا کړو، تر څو به داسې مړ پړ په کور کې پروت یې؟
- ما خو وویل، چې څه نشته، ولې مې ځوروې.
- که حال ونه وایې، زما او ستا دې همدا اخیري دیدن وي.
ګلداد ډېر ځنډ غلی پاتې شو، رشید خان له خپله ځایه پاڅېد، خو له کوټې نه وتلی، چې ګلداد پرې غږ وکړ: ((څنګه یې درته ووایم، هغه ما ته پر ایمان قسم راکړی، قسم خو نه شم ماتولی.))
د هغه له دې خبرې سره ښځه یې پرده څنډ وهله او په لړ لوړ غږ یې وویل: ((هغه که په ایمان قسم در کړی، زه در ته په خدای قسم درکوم، چې حال وو ایه.))

د ګلداد غوني زيړې شوې، نېغ پر خپل ځای کېناست او څه ځنډ وروسته يې وويل: ((د خدای زور نه لرم، خدای مې دې د قسم پر ماتولو نه نيسي. کيسه داسې ده چې....
هغه غلی شو او له خپلې مېرمنې يې اوبه وغوښتې. هغې چې اوبه راوړه او ده ترې يو غړپ وڅښه، ويې ويل: ((يوه هفته مخکې، چې سهار له کوره ووتم. په ښار کې يو چا راته لاس ونيو او ويې ويل، چې که ټوله ورځ مې په ښار کې وګرځوي څومره غواړې. يو څه چنې مو ووهلې، اخر کې په دوه نيم زره افغانۍ راسره راضي شو او ټوله ورځ په ښار کې ښکته پورته وګرځېدو. ماښام همدا ، چې خړه په لګېدو شوه، هغه وويل، چې کمپنيو ته مې بوځه، ما هم ورساوه. چې ښکته شو او پيسې يې راکړې، ويې ويل: ((نېټه دې نه وه پوره.))
ما ورته وويل: ((هغه څنګه؟))
هغه د خپل اور کوټ جمپر رنځير خلاص کړ.
دې خبرې سره پر ګلداد خولې راماتې شوې، څه شېبه غلی شو او بيا يې ورغبرګه کړه: ((څه ګورم هيڅ مې باور نه راته، هغه ځانمرګی و، هغه پر خپل ځان بمونه تړلي وو، د هغه په ليدو عقل مې له سره وخوت، وارخطا شوم. خو هغه تسلي راکړه: ((ولې وارخطا شوې، د وارخطايئ خبره نه ده، اوس خو بچ شوې.))
له دې خبرې سره ځانمرګی سوړ اسويلی وکېښ او راته يې وويل: ((ته دا ګوره، ټوله ورځ نه د خارجي نه د دولتي عسکرو کوم کاروان مخې

تـه راغـی، کـه راغلـی وای اوس بـه خلکـو زمـا او سـتا د غوښـو ټـوټې ټولولې، خو ګوره ستا دې پر خپل ایمان قسم وي، چې چا تـه بـه هـم دا حال نه وایې.))

۱۳۸۲

بې خوده خودي قتل

هوسۍ په ډېرې خوارۍ او کړاو ځان د مېږه له منګولو خلاص کړ، په یوه منډه اشپز خانې ته ننوته او ور یې په ځان پسې کلپ کړ.
مېږه یې هم ورپسې منډه کړه، خو د اشپز خانې ور یې ببرته نه کړای شو. ببرته کوټې ته راننوت، لاسونه یې سره ومروړل، وارخطا شو، ژر یې خپلو لاسونو ته وکتل، په وینو وو. ښه ورته ځیر شو، د ښي لاس منځۍ ګوته یې ژوبله وه. غاښونه یې سره کیکاړل، له ډېرې غوسې ستمی ستمی شو: ((نه... نه! روغه... دې... نه...پرېږدم، والله که...رانه خلاصه شې، دا ... خو ...مې دې ... پزه وینه کړه، چې... ځو ځایه دې... سر... مات... نه کړم...پرېږدم دې نه، زما ګوته... زما ګوته ولې ژوبله شي؟))
له دې خبرې سره په بېړه له کوټې ووت، په دالېز کې یې ښکته پورته وکتل، داسې څه په نظر ورنغی، چې ور پرې پرانېزي. په ډېر زور د

اشپز خانې وره ته اړم شو، خو چې څومره وس يې وکړ، ور خلاص نه شو، چيغه يې کړه: ((ور پرانيزه ! سپی !))
هوسۍ په ژړغوني انداز د وره له شا وويل: ((که مې پرانسته وهې مې، نه ! نه يې پرانيزم.))
ـ په سمه در ته وايم، ور پرانيزه، که نه...
ـ که نه څه؟
ـ که نه، ما ته هم جبار وايي، ور ماتوم، که ور مې مات کړ، بيا به دې داسې کړم، چې په ټول ژوند کې يې ياد ساتې.
تر لږ ځنډ وروسته جبار، په منډه حويلۍ ته ووت، خو لا د دالېز له وره نه و وتلی، چې هوسۍ ور پرانيست او خپله هم دالېز ته راووته. جبار پرې ورټوپ کړ، هغه يې پر ځمکه وغورځوله او بيا يې تر سوکانو او لغتو لاندې ونيوله. په دم شېبه کې د هوسۍ مخ په وينو سور شو او تر څو وړو وړو سلګو وروسته بې هوښه شوه. هغه په بې هوښۍ کې هم څو سوکان او لغتې ورکړې، بيا اشپز خانې ته ننوت او خپل په وينو لړلي لاسونه يې پرېمينځل. له اشپز خانې چې راووت، هوسۍ ته يې بد بد وکتل او په ډېر قهر يې بيا په ملا په لغته ووهله، خو هوسۍ نه وخوځېده او نه يې له خولې څه غږ وخوت. جبار کوټې ته ننوت، د الماري تر څنګه کېناست، د مات شوي بوتل ټوټې يې راپورته کړې او له ځانه سره يې وويل: ((نه ! نه دې پرېږدم، همداسې به دې لاسونه او

ښبني بند په بند جدا کوم، ما په څومره شوق دا اخیستی و، خارجي و، ډېر قیمت مې اخیستی و، تا په مفته کې مات کړ.))
هغه د بوتل ټوټو ته په کتو په څه سوچ کې ډوب شو، سر یې وخوځاوه، راپاڅېد، الماري یې پرانیسته، یو بوتل او یو ګیلاس یې راواخیستل او تر نیمایي یې ګېلاس کې شراب واچول. یو دوه غړپه یې، چې ترې وکړل، له ګېلاس سره دالېز ته ووت او د هوسۍ تر څنګه نږدې کېناست. ګېلاس یې د هغې د سر او مخ پر ټپونو واړاوه. هوسۍ سخت ټکان وخوړ او په اوچته کړیکه نیم خیزه شوه، خو ژر بېرته پرېوته، اړخ په اړخ واوښته را واوښته او نالښت یې پیل کړ.
جبار راولاړ شو، هغه یې له لاسه ونیوه او په ځان پسې یې کش کړه، کوټې ته یې ننویسته، د مات شوي بوتل د ټوټو تر څنګ یې کېنوله او ورته یې وویل: ((دا ګورې، همدا سې چې بند په بند دې ماته نه کړم، پرېږدم دې نه، ډېر دې پرې وردرولم. زه وځم چې څه سودا راوړم، څو راځم تا به دا ټوټې موټې ټولې کړې وي، پام کوه چې دیګ خراب رانه شي، و مې نه شرموې.))
جبار، چې بېرته راستون شو، د بوتل ټوټې هماغسې د کوټې په غولي کې پرتې وې او هوسۍ بې حاله پر کړکۍ سر ایښی و. ده راوړې سودا د کوټې منځته خطا کړه، هوسۍ یې له وېښتانو ونیوله، په ځان پسې یې راکش کړه او اشپز خانې ته یې بوتله. هلته یې یو سطل اوبه پرې تويې کړې. اوبه یخې وې د هغې ساړه وشول، ځان یې را ونغښت، ورو

ورو یې پورته د خپل مېړه سترګو ته وکتل. وېره واخیسته، یو دم یې پښو ته پرېوته: ((ما... وبښه ! ته چې ...څه وایې... هغسې کوم... ما پرېږده... چې ...کوټې ته... لاړه... شم، زما ... زما... یخ کېږي.))
جبار په غوسې له اشپز خانې ووت، هوسۍ ورپسې په خاپوړو روانه شوه او کوټې ته ننوته. جبار د ترکارۍ پلاستیک د هغې پر مخ وویشت: ((وخت کم دی، مېلمانه را روان دي، ژر ډوډۍ تیاره کړه.))
هوسۍ په نیم خېزه حالت د ترکاریو پلاستیک راواخیست، چې اشپز خانې ته لاړه شي، خو و نه توانېده. د وره له ټکا سره جبار په منډه ووت او ویې ویل: ((مېلمانه راغلل، ژر شه خواړه تیار کړه.))
هوسۍ د ودرېدو هڅه وکړه خو سر پرې وګرځېد او راوغورځېده. خو دا ځل ژر په هوښ شوه او د جبار غږ یې تر غوږ شو: ((هر څه تیار دي، تر څو تاسې یو پنجه قطې کوئ، ډوډۍ هم تیارېږي.))
د خپل مېړه له دې خبرې سره، هوسۍ په خاپوړو خاپوړو د وره پر خوا وخوځېده، خو لا وره ته نه وه نږدې شوې، چې جبار کوټې ته راننوت: ((دا مکاره ګي دې پرېږده، مه مې مجبوروه، چې چیغې دې په مېلمنو واوروم.))
هوسۍ په ژړا شوه: ((په خدای که دروا غ وایم، د ودرېدو نه یمه، خیر دی نور هر څه مې تیار کړي، فقط دا یوه ترکاري پاتې، لږې اوبه پرې تېرې کړه، که یې ما ته پرېږدې، ناوخته به شي.))

د هوسۍ دا خبره پر جبار ښه و نه لګېده، په ډېر غضب يې د ترکارۍ پلاستیک له هغې واخیست، پر ځمکه يې وویشت او بیا يې هوسۍ تر لغتو لاندې ونیوه. د هوسۍ له چیغو سره، د یو مېلمه غږ اوچت شو:
((څه کیسه ده، په مور خو به په تنګ نه یاست؟))
جبار له شرمه هوسۍ پرېښوده او پخپله يې د ډوډۍ بند وبست وکړ.
جبار دوی ډوډۍ خوړله او پیکونه يې سره جنګول، چې د هوسۍ د نالښت غږ ورو ورو اوچت شو. جبار راپاڅېد، په منډه څنګ کوټې ته، چې هوسۍ په کې تاو راتاوېدله، ننوت: ((که دا ځل دې غږ اوچت شو، ژوندۍ دې نه پرېږدم.))
خو هوسۍ د خپل اختیار نه وه، نالښت يې نور هم زیات شو. جبار ته غوسه ورغله، دا ځل يې دومره بد بد ووهله، چې خپل لاسونه يې هم په درد شول. بیا د یو مېلمه غږ اوچت شو: ((جبار خانه! راځه هغه پرېږده، خپل جواب ووایه، مور ته لا جواب يې، هغه څه کوې.))
جبار په منډه د مېلمنو کوټې ته لاړ. یو مېلمه تش بوتل هغه ته ونیو: ((ډېر نا خرابات يې، ته دا ځواني ګڼې، چې یو بوتل ته دې کېنولي یو، که پوهېدو خپله به مو یو څه راوړي وو.))
جبار خپل لاسونه ومروړل: ((زه او ناخراباتي، مېلمه مې يې که سترۍ نه وم، بیا دې لیدل، چې څه مې درسره کول.))
بل مېلمه ورته وویل: ((کېنه ناځوانه! په ګوابنونو ځواني نه کېږي، ښه خو به دا وه، چې په بوتلو دې ویشتلو.))

جبار هغه ته مخ واړاوه: ((سرداره ! خوله په ځای خوځوه ! نه ناخرابات یم نه ناځوان، ما چې څه لوظ کړی و ، هغسې مې کړي وو ، خو...))
یو مېلمه یې په خبرو کې ورولوېد: ((خو څه؟))
ـ مازیګر زما او د ښځې په همدې بوتلو شخړه راغله، هغې یو بوتل مات کړ، که باور مو نه راځي ورشئ ویې ګورئ، ټوټې یې اوس هم په هغه بله کوټه کې پرتې دي.))
ـ نه نه ! ستا په خبره څنګه باور نه کوو ، د هغه اثبات خو ستا د ښځې چیغې هم کېدای شي.
له دې خبرې سره بل مېلمه له خپل بغل جیب نه یو بوتل راوویست او په ډېر غرور یې وویل: ((زه لکه چې پوه وم، چې دا مې له ځان سره راواخیست.))
سردار پر هغه غږ وکړ: ((ژوندی خو اوسې باداره ! که نه نیم سوزه به پاتې وو.))
دوی بوتل نیمایي کړی و ، چې بیا د هوسۍ غږ اوچت شو: ((اخ خدایه مړه شوم، اخ په ما رحم وکړئ، اخ مرم.))
د هغې له غږ سره جبار مېلمنو ته وویل: ((دا لکه چې ځان راباندې حراموي څه؟ هسې هم په زړه کې مې ورته اور بل دی.))
یو مېلمه ترې وپوښتل: ((باداره ! څه وایې، څه چل دی، ولې؟))

جبار وویل: ((ډېره مکاره ده، ستاسې تر راتګ دمخه مې هم هډوکي ورته ګرم کړي دي، ځان یې په بدو واړاوه. دا هر څه ما پخپله تیار کړي، حتی ترکاري مې هم پخپله وویڼځل.))
د جبار له دې خبرې سره ټولو مېلمنو په کړس وخندل: ((تا خو د ځوانۍ دعوا کوله، پخیر زنچو هم وختې.))
دې پېغور جبار ته غوسه ور وسته، له ځایه پاڅېد: ((ځم ورپسې، دا تاسې نه، هغې راباندې وخندل.))
جبار زنګېدلی زنګېدلی له کوټې په وتو و، چې یو مېلمه پرې غږ وکړ: ((باداره! په سد راته نه ښکارې، خالي لاس مه ورځه، نه چې درباندې زوروره شي، هه دا زما چاقو درسره واخله، که ستا په ځای وای ژوندۍ مې نه پرېښوده، پوه شوې که نه؟ دا سې ښځې ته خو مرګ روا دی، چې له مېړه نه زنچو ساز کړي.))
جبار بېرته راوګرځېد، په بېړه یې د مېلمه له لاسه چاقو واخیسته او زنګېدلی زنګېدلی د هوسۍ کوټې ته ننوت، سم له واره یې پر هوسۍ د چړې ګوزارونه شروع کړل. هوسۍ په وینو کې لیت پیت شوه. د ډېرو وینو په لیدو د جبار طبعه خټه شوه، نېشه یې له سره والوته، حویلۍ ته یې منډه کړه او چیغې یې کړې: ((هلئ چې ښځه مې لېونۍ شوې، هلئ چې ځان وژني، هلئ راورسئ.))
په څو شېبو کې د چم ګاونډ خلک او د ګزمې پولیس د جبار کورته رانوتل. پولیسو چې هوسۍ په تذکره کې اچوله، هغې سترګې

پرانیستې او پرې کړې پرې کړې یې وویل: ((زه... خپل...خپل خا...خا...خاوند ووهلم...))
پولیسو، چې جبار ته هتکړۍ واچولې، د هوسۍ سترګې هم پټې شوې.

۱۳۸۳

وروستی دښمن

جمیل سترې او خولې خولې کوټې ته راننوت او اوږد پر خپل چپرکټ وغځېد. څو شېبې وروسته یې، چې سترېیا ووته، پر هغه ټوپک یې، چې ده ته پر مخامخ دېوال ځړېدلی و، سترګې وګنډلې. ټوپک ته په کتو کتو په ژور سوچ کې لاهو شو. شېبه په شېبه یې د څېرې رنګ بدلېده رابدلېده او سترګې یې تکې سرې واوښتې. له ډېر غضبه خولې پرې راماتې شوې. غاښونه یې سره کېکاږل او په یوه ټوپ له ځایه راپاڅېد، دېوال ته ورنږدې شو، ټوپک ته یې لاس وراوږد کړ، خو پښه نیولی شو: ((نه، نه! که داسې وکړم لکه، چې خپل ځان مې برباد کړی وي. نه، نه داسې نه کوم.))

بېرته پر خپل چپرکټ کېناست. لاسونه یې سره ومروړل. اخوا دېخوا یې وکتل. ساړه ساړه اسویلي یې وکښل. له چپرکټه راپاڅېد، په کوټه کې په قدم وهلو بوخت شو. د کوټې تر بنه ګز او پل کولو وروسته د کوټې پر غولي نیم ګونډه کېناست، نیم نظر یې ټوپک ته وکتل. بیا

قهرجن شو ، وجود یې ورپېد ، خولې پرې راغلې، په ډېر غضب راولاړ شو ، ټوپک یې راواخیست اوږې ته یې کړ. د وره پر خوا رهي شو. له وره یې لا پل دباندې نه و ایښی، چې بېرته راوګرځېد او ښه شېبه بیا اخوا دېخوا په کوټه کې وګرځېد. چې ښه ستړی شو ، خپل چپرکټ ته راغی، ټوپک یې پر خپلو زنګونو کېښود او په ځیر ځیر یې ورته وکتل. ټوپک ته په کتلو کتلو یې د تېرو وختونو یادونه ورپه زړه شول. هغه وخت ورپه یاد شو ، چې د لومړي ځل لپاره یې ټوپک ته لاس کړی و.

دی نوی له مهاجرته راستون شوی او په کلي کې د کار په لټه کې و ، خو نه په کلي کې کوم کار ورته پیدا شو او نه په ښار کې. تمامه ورځ به د کلي په کوڅو کې خوشې سرګردان ګرځېده.

په ټول کلي کې یې د کوڅه ډب لقب ګټلی و. خپلې کورنۍ او خپلوانو به ورته پېغورونه کول، چې د کار روزګار سړی نه دی او دومره نه شي کړای، چې حتی ځان ته یوه ګوله ډوډۍ پیدا کړي.

دې خبرو هغه سخت ځوراوه، خو څه چاره، دا ټولې خبرې یې په سړه سینه زغملې.

یوه ورځ، چې نور ډېر په تنګ شو ، له ځان سره یې هوډ وکړ، چې کلی پرېږدي او بېرته پرد بسۍ ته مخه وکړي. له کلي د وتو په ورځ، په لاره کې یې خپل یو ملګری ولید. ملګري یې ورته وویل: ((لېونی یې څه ! چې بېرته ځې، دلته خو کارونه کم نه دي.))

ده بې واره ځنې وپوښتل: ((کوم کارونه، زه خو د کار په لټه له پښتو وغورځېدم.))
ملګري یې ځواب ورکړ: ((ته سبا زموږ د ېري ته راشه، زه او ته چېرې ځو، خو ګوره، چې اګر مګر دې بیا په کې نه وي.))
جمیل ورته وویل: ((هر کار، چې وي کوم یې، مقصد، چې له پېغورونو خلاص شم.))
په سبا جمیل او د هغه ملګری دواړه د کلي د یوه قوماندان کور ته ورغلل. په خبرو خبرو کې قوماندان جمیل ته وویل: ((ټوپک درکوم، خو کار درنه غواړم.))
جمیل د ټوپک د نوم په اورېدو ولړزېد، خو له لږ سوچ وروسته یې له قوماندان سره ((هو)) وکړه. قوماندان ورته ټوپک ورکړ او د وتلو په وخت کې یې څو روپۍ هم ورته ونېولې. جمیل ټوپک په اوږې خوښ او خوشاله خپل کور ته راغی. د شپې یې له خپلې کورنۍ سره خبرې وکړې او ویې ویل، چې سر له سبا تر یوې میاشتې به کور ته نه راځي. کورنۍ یې که څه هم خوښه ورنه کړه، خو ده د هغوی پېغورونه ورته یاد کړل او سهار د وخته بې له دې، چې له چا سره خدای پاماني وکړي له کوره ووت.
ده ډېر وخت له هغه قوماندان سره تېر کړ. ډېر جنګونه یې ورته وکړل او ډېر امتیازونه یې ترې واخیستل. ورځ په ورځ قوماندان ته نږدې کېده او د هغه اعتبار یې تر لاسه کاوه. تر دې، چې د هغه مرستیال شو. تر

مرستیالۍ. څو ورځې وروسته د ده او قوماندان ترمنځ لانجه پیدا شوه. ده قوماندان او د هغه ساتونکي بې وسلې کړل او پخپله قوماندان شو. څو ورځې وروسته قوماندان پر ده د یوې لویې لارې په اوږدو کې ډزې وکړې او دی پر چپه پښه ولګېد.

د دې پېښې په یادېدو هغه ټکان وخوړ، خپله پایڅه یې پورته کړه، هغه ټپ ته یې په ځیر وکتل او له ځانه سره یې وویل: ((خیر ! هغه که په پښه ټپ راکړ، ما له ژونده خلاص کړ.))

له دې خبرې سره یې ټوپک راپورته او مچ یې کړ: ((ټوله مېړانه ستا وه، که نه ډک زړه به پاتې وم. زما ټول نوم و نښان ستا له برکته دی. زه نو څه وم؟))

خو لکه، چې پر خپلو دې خبرو پښېمانه شوی وي، ټوپک یې په بېړه پر ځمکه وغورځاوه: ((نه، نه ! ته مېړنی نه یې، ته یوازې مرګونه کوې. وژونکي مېړني نه وي، تا که شتمني او نوم و نښان راکړی، له نورو دې پردی کړی یم، ته پر سر نه پر ځمکه ښه یې.))

جمیل د اوږدې شېبې لپاره په سوچ کې ډوب و او تر شونډو لاندې له ځانه سره غږېده. شېبه په شېبه یې حالت بدلېده او له خپل ځان سره په جنګ و. په همدې سوچونو کې یې پر ځمکه پروت ټوپک ته وکتل: ((نور نو زه لېونی کېږم ! ... څه وکړم؟... له ټولو لرې او جلا ،... دا څه ژوند دی؟... اوس کرار کرار مې خپل ملګري هم پرېږدي، هسې نه سبا خالي

میدان ته پاتې شم. زه څه وکړم، نېږو هېږم، زه لېونی کېږم... زه ... زه لېونی...))
له دې خبرو سره جمیل ټوپک له ځمکې راپورته او خپلو سترګو ته رانږدې کړ: ((ستا یاري، د نورو دښمني ده. ستا دښمني یوازې په تا له منځه وړلای شم.))
جمیل ټوپک بېرته په دېوال ځوړند کړ او پر چپرکت اوږد وغځېد. سترګې یې پټې کړې او له ځانه سره لګیا شو: ((دا دښمني څنګه ختمه کړم، له خپل وروستي دښمن نه څنګه غچ واخلم، زه څه کولی شم... زه باید ځان له دې ماتې وژغورم، زه باید خپل وروستی دښمن ختم کړم، هو هغه باید ختم کړم، که نه هغه به ما ختم کړي.))
له دې خبرې سره جمیل یو دم له چپرکته راټوپ کړ، ټوپک یې راواخیست، خپلې اوږې ته یې کړ او په ډېر غضب له کوټې ووت.
په لاره کې بیا له ځانه سره لګیا شو: ((دا دښمن باید همدا نن، همدا شېبه ختم کړم. دې دښمن تر نورو ډېر په عذاب کړی یم.))
په همدې خبرو خبرو هغه د سیند غاړې ته ورسېد. له لرې یو سړی رانښکاره شو. نبغ د هغه پر خوا ور وخوځېد. هغه ته، چې ورنږدې شو، ټوپک یې له اوږې رانښکته او ګېټ یې راکش کړ. په لاره روان سړی وترهېد او منډه یې کړه. جمیل په خندا شو او د وروستي دښمن په بیا بیا ویلو سره یې ټوپک دوه درې وارې پورته پورته وغورځاوه، بیا یې

خپلو سترګو ته نږدې ونیو او په غضب شو: ((خپل وروستی دښمن ختموم، همدا شېبه یې ختموم.))
جمیل ټوپک له شپېلۍ نه په ښي لاس کې ونیو او په ټول قوت یې د سیند منځ ته خطا کړ: ((خدای پامان دښمنه، خدای پامان.))
۱۳۷۴

سودا

هغه د غرفې مخې ته ودرېد ، د خپلې خوښې مجله يې د نورو مجلو لـه منځه راپورته کړه. د مجلې په وروستيو پاڼو کې يې خپله پاڼه واړولـه. دم شېبه کې خولې پرې راماتې شوې، سوړ اسوېلی يې وکـېښ، مجله يـې پـه زوره د نـورو مجلـو پـر سر ګـوزار کـړه، ورو يـې وويـل: ((دروغ ده!))

هغـه همداسـې پريشـانه زمـا لـه غرفـې نـه لـرې شـو. پريشـانۍ پسـې واخيستم، وې مې هسې نه چې بيا رانه شي.

د ده سودا مې نيکمرغه بلله. د هرې اوونۍ لـومړۍ سـودا ده کولـه. د شنبې په سهار، چې به مې څنګه غرفه پرانيستله، دی به راپيدا شو او د پرتو مجلو په منځ کې بـه يې خپلـه مجلـه پيـدا کـړه، د خپلې خوښې پاڼه به يې راواړوله، ژر ژر به يې ولوستله، لکه چې ليکل شوې کرښې خونـد ورکـوي، موسـک بـه شـو. د کرتـۍ لـه جيبـه بـه يـې پيسـې را وايستلې او مجله به يې د بايسکل په کنجوغه کې کېښوده .

ما ته په تېرو پنځو شپږو کلونو کې دا معلومه شوې وه، چې هغه کومه پاڼه او کومې کرښې لولي. مجله مې راواخيسته، د اوونۍ د فال پاڼه مې راواړوله، ومې لوسته: ((د مرغومي مياشت: له چا سره، چې مينه لرې، په دې وروستيو کې ستا په نسبت بې علاقې شوې ده.))

۱۳۸۹/۵/۲

ویبلاګ

له یوې اوونۍ ورپسې وم، هره ورځ مې ترې پوښتل، چې زما نوی شعر دې لوستی که نه. خو چې وبه یې ویل نه ! چورت به مې ډېر خراب شو، خو وروسته به مې خپل زړه په دې دلاسا کاوه، چې ډېره بوخته ده، له سهاره تر مازیګره د دفتر له کاره نه اوزګارېږي، کله خپله یو څه لیکي او کله د نورو لیکنې سموي.

دفتر مو خورا لوی دی، مېزونه په کې داسې ایښودل شوي، چې زموږ یو بل ته شا وي. کله کله په غلا غلا ورګورم، هغه په کار بوخته وي، د هغې دغه بوختیا ما ته یو تسل شي. ډېر ځله ځیر شوی یم، چې زما له کتو سره هغه هم غلچکۍ راګوري او ګواکې راته وایي، چې درباندې پوهېږم.

نن همدا چې ورغلم، ورته مې وویل: ((نن به خامخا زما ویبلاګ ګورې، نوي شعرونه او کیسې مې لیکلې دي.))

هغه موسکه شوه: ((نن یې خامخا لولم. کارونه مې کم دي.))

کمپیوټر ته مې کېناستم. خپل ویبلاګ مې پرانست. پرته له دې، چې څه په کې ولولم، هسې ورته کتل مې. یو نیم نظر به مې شاته په دې مینه کتل، چې ګوندې هغې به زما ویبلاګ پرانستی وي، خو هغه به لا هم په څه لیکلو لګیا وه. دې کې د دفتر د داخلي تلفون د زنګ غږ اوچت شو. تلفون د هغې د مېز پر سر اېښودل شوی، غوږی یې جګه کړه: ((هو، شته، صحیح ده، زه ورته وایم.))
غوږی یې، چې کېښوده، راته ویې ویل: ((د بورډ میټنګ نیم ساعت وروسته دی.))
د میټینګ لپاره د تیاري په غم کې شوم. نیم ساعت پس، چې پاڅېدم هغې ته مې پام شو، چې ویبلاګ یې پرانیستی دی.
مازیګر، چې له میټنګ نه راغلم، ټول کارکوونکي کورونو ته تللي وو. کمپیوټر ته کېناستم، ویبلاګ مې پرانست. د خپلو ټولو نویو لیکل شویو مطلبونو تر لاندې مې د نظرونو د لیکلو بکسونه پرانستل، پر زړه مې بې حسي راخوره شوه، سره له دې، چې لوی ایرکنډیشن چالان و، خولې راباندې راغلې. ساه مې بنده بنده شوه، راولاړ شوم، د باندې ووتم، څو دقیقې د دفتر په حویلۍ کې ښکته پورته وګرځېدم. عجیبې خبرې مې زړه ته راتلې: ((اوس مې پروا نه لري، څوکۍ یې لوړه شوه، پر ما یې نظر نه سوزي، پخوا به هره ورځ پخپله زما ویبلاګ ته راتله او پر زړو مطلبونو به یې بیا بیا یو څه لیکل.))

خو ژر پر خپلې دې خبرې پښیمانه شوم: ((ترڅو چې خو یې اوس کارونه زیات شوي، پخوا خو یې د دوه درې پاڼو د لیکلو مسوولیت درلود ، اوس خو باید ټوله مجله وګوري او ایډیټ یې کړي، اخر دا خو زیات کار دی، ستړې کېږي.))

دفتر ته ننوتم، کمپیوټر مې بند کړ. بیګ مې رااخیست. له دفتر نه ووتم، موټر ته د ختلو په وخت کې، څه راپه یاد شول، بېرته راوګرځېدم. په بېړه مې کمپیوټر روښانه کړ. د خپل ویبلاګ مدیریت پاڼه مې خلاصه کړه، یو مخ د خصوصي نظرونو برخې ته ورغلم. لومړی نظر د هغې و: ((کیسې دې خوږې شوې، خو د دفتر خبرې دې ډېرې کړې دي، هسې نه، چې کومه بې ګناه همکاره دې بله ورځ په کیسو کې غورځولې وي. خدای دې پرده وکړه!))

۱۳۸۹/۵/۱۰